

128

Quaderns
d'Illaerua

Un llegat per reivindicar
**Memòria de l'esquerra
revolucionària espanyola**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Alexei Kiselev
**"Si tornés a Rússia,
m'empresonarien"**

MIRALLS PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N295

21 de novembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

LUÍS TATO

Israel bombardeja la població civil de Gaza dos mesos abans de les eleccions

40 empreses amb interessos als Països Catalans treuen suc de l'ocupació il·legal de territoris palestins

ESTIRANT DE FIL · PÀGINES 2 a 5

Prop de 200 persones es van concentrar a la plaça Sant Jaume de Barcelona per rebutjar l'atac militar israelià sobre la Franja de Gaza el 17 de novembre

Una manifestant perd la visió d'un ull per l'impacte d'un projectil dels Mossos

PÀGINA 12 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

, estirant del fil

PAÏSOS CATALANS • ELS ASSENTAMENTS SÓN UNA FONT DE BENEFICIS PER A UNA QUARENTENA D'EMPRESES AMB INTERESSOS A CASA NOSTRA

El negoci de l'ocupació de Palestina

Diverses companyies israelianes i moltes grans multinacionals s'enriqueixen produint a les colònies hebrees il·legals dels territoris ocupats, espoliant-ne els recursos naturals i construint el mur de l'apartheid i punts de control militar. Moltes d'elles són presents als Països Catalans, on venen productes i tenen fàbriques o delegacions pròpies.

Marc Font

redaccio@setmanaridirecta.info

Nombroses resolucions del Consell de Seguretat de les Nacions Unides han subratllat la il·legalitat de les colònies israelianes a Jerusalem Est i Cisjordània (territoris palestins ocupats) i als alts del Golan (territori sirianà sota domini hebreu). S'emparen en l'article 49 de la Quarta Convenció de Ginebra, que estableix que el "poder ocupant no deportarà ni transferirà part de la seva pròpia població civil al territori que ocupa". El juliol de 2004, el Tribunal Internacional de Justícia va emetre una sentència en la mateixa línia. Però ni les resolucions ni la sentència ni tampoc les nombroses declaracions que fan des de fa anys dirigents de la UE i, fins i tot, dels Estats Units censurant les colònies no han aconseguit que es desmantellin. Més aviat ha succeït el contrari, els assentaments no han deixat de créixer, fins al punt que,

No hi ha cap normativa espanyola que impedeixi l'arribada de productes provinents dels assentaments

ara, ja hi resideixen més de 600.000 persones (340.000 a les més de 120 colònies de Cisjordània, 265.000 a les 26 de Jerusalem Est i 20.000 a les 32 dels alts del Golan).

El mapa dels assentaments està format tant per ciutats de desenes de milers d'habitants, com Ariel o Modin Ilit, com per petits nuclis amb només algunes desenes de cases. En qualsevol cas, estan proveï-

Empreses com Bobcat, Caterpillar, Hyundai o Liebherr participen en la construcció del mur de l'apartheid

des de serveis, fet que obre la porta a explicar el component econòmic de l'ocupació, un factor sovint oblidat en les anàlisis sobre el conflicte palestinoisraelià. "És fonamental entendre que hi ha moltíssimes companyies que fan un munt de diners gràcies a l'ocupació i no parlo únicament d'aquelles que tenen fàbriques a les colònies, sinó també d'empreses de construcció, de serveis, de seguretat i un llarg etcètera", exposa Esti Micemacher, membre de la Coalició de Dones per a una Pau justa (CWP, en anglès).

L'ONG, amb seu a Tel Aviv i que aplega dones jueves i palestines, va endegar el projecte Who Profits from the Occupation (Qui guanya amb l'ocupació) el 2006 i, actualment, ja ha documentat més de 600 empreses que treuen rèdits econòmics de la presència israeliana a Jerusalem Est, Cisjordània, Gaza i els alts del Golan. N'hi ha de tot tipus: des de les que produeixen productes frescos als territoris ocupats, fins a les que n'exploten els recursos naturals, com l'aigua o els minerals, passant per les que es dediquen a la construcció de les colònies i de l'anomenat mur de l'apartheid que di-

videix Cisjordània, al control de la població palestina o, simplement, les que proveeixen de serveis les persones que viuen als assentaments il·legals. Almenys una quarantena d'aquestes empreses també tenen interessos als Països Catalans, ja sigui perquè hi venen els seus productes o perquè hi tenen delegacions o fàbriques pròpies.

Beneficis tacats

No hi ha dades sobre les importacions que arriben als Països Catalans des de les colònies israelianes ni de les que ho fan al conjunt de l'Estat espanyol (on el total de les importacions hebrees va ascendir a 772 milions d'euros l'any passat, segons dades de l'ambaixada israeliana). Una vintena d'acords i convenis bilaterals faciliten el comerç entre els dos estats i no hi ha cap normativa espanyola que impedeixi l'arribada de productes provinents dels assentaments il·legals. Això permet que, als comerços catalans, trobem tes d'Adanim (que produeix a la colònia cisjordana d'Ofra), fruites i verdures de Mehadrin (amb horts als alts del Golan i a la vall del Jordà), objectes de plàstic de Keter

(amb factories a l'assentament de Barkan) o joguines de Tip Top Toys (que també fabrica a Barkan).

La petjada econòmica de l'ocupació de Palestina a casa nostra és molt més àmplia. Empreses com Bobcat, Caterpillar, Hyundai o Liebherr, que participen en la construcció del mur de l'apartheid, en la demolició de cases palestines o en l'aixecament de *check-points* (controls militars), tenen delegacions als Països Catalans; una companyia

vinculada a Orange té antenes i infraestructures de telecomunicacions a Cisjordània i els alts del Golan; Siemens fa negoci amb la construcció d'un tren d'alta velocitat que creuarà territori palestí; empreses de tecnologia implicades en el mur i en els *check-points* proveeixen l'exèrcit espanyol... I podríem continuar enumerant exemples de negocis, no precisament ètics, que reporten uns beneficis tacats de sang.

Crides al boicot als béns de les colònies

Impulsada el 2005 per més de 170 organitzacions, la campanya de Boicot, Sancions i Desinversions (BDS) a l'Estat d'Israel mentre mantingui l'ocupació de Palestina és, probablement, la iniciativa més coneguda contra els productes hebreus. Al BDS, que s'emmarca en la campanya contra l'apartheid sud-africà i que va celebrar la seva primera conferència estatal a Barcelona del 19 al 21 d'octubre, s'hi han sumat veus similars. El mes d'octubre, Ri-

chard Falk, investigador especial de l'ONU pels drets humans a Palestina, va fer una crida a boicotejar totes les companyies amb interessos a les colònies. A més, 22 ONG van presentar l'informe *Comerciant amb la pau: Com Europa ajuda a mantenir els assentaments israelians il·legals*, que reclama la prohibició de les importacions de béns provinents de les colònies, que ascendeixen a 230 milions d'euros anuals, als països de la UE.

> La franja de Gaza torna a estar assetjada per l'exèrcit israelià, que ja ha assassinat més de 100 persones, la majoria civils, arran de l'ofensiva 'Pilar de Defensa'. La matança mostra, de nou, que la població palestina viu sota una ocupació que té molts vessants. Un d'ells és l'econòmic, sovint oblidat en les anàlisis del conflicte. Centenars d'empreses, moltes de les quals tenen interessos a casa nostra, s'enriqueixen amb l'ocupació de Palestina, produint els seus productes a les colònies il·legals, oferint-hi serveis o contribuint a la construcció del vergonyós mur de l'apartheid.

, estirant del fil

Material per a la construcció de 'check-points' i colònies

Readymix Industries és la filial israeliana de Cemex, la multinacional mexicana que produeix ciment i altres materials per a la construcció. A banda de comptar amb quatre plantes a colònies de Cisjordània (Atarot, Ariel, Mevo Horon i Mishor Edonim) i una als alts del Golan (Katzrin), la companyia fa negoci amb la construcció de *check-points, la tanca de seguretat del pont de Gilo (Cisjordània), el tramvia de Jerusalem (que connecta la ciutat amb diversos assentaments) i la pròpia edificació de les colònies, on aporta diversos elements. Als Països Catalans, Cemex compta amb 35 plantes que fabriquen ciment, formigó, àrids o morter. El 2011, va facturar més d'11.500 milions d'euros.

Tecnologia punta al servei de l'exèrcit

Amb 350.000 treballadores arreu del planeta i una facturació de 100.000 milions d'euros (2011), Hewlett Packard (HP) és un gegant tecnològic que té oficines a València i Sant Cugat del Vallès, on la plantilla protagonitza una batalla laboral des de fa un parell d'anys en protesta pel degoteig d'acomiadaments. La multinacional nord-americana és propietària d'EDS Israel, contractada per l'exèrcit hebreu com a proveïdora del Sistema Basel, un sistema biomètric automatitzat de control d'accés per als treballadors i les treballadores palestines, amb reconeixement facial i a través de les mans, que està instal·lat en nombrosos *check-points, tant a Cisjordània com a Gaza. També proveeix d'altra tecnologia l'exèrcit israelià i els ajuntaments de les colònies d'Ariel i Modi'in Ilit, dues de les més grans que hi ha.

La maquinària implicada en l'operació 'Plom Fos'

Els bulldozers de Caterpillar, la principal fabricant del món de material i maquinària per a la construcció, van ser utilitzats per l'exèrcit israelià durant l'operació Plom Fos contra la Franja de Gaza que, entre el desembre de 2008 i el gener de 2009, va suposar l'assassinat de 1.400 persones palestines. A més, una màquina de la multinacional nord-americana -que va ingressar més 47.000 milions d'euros l'any passat- va aixafar i matar l'activista Rachel Corrie l'any 2003. Caterpillar, que ven els seus productes a través de Finanzauto a Lleida, Santa Perpètua de Mogoda i Xiva, també aporta maquinària per la construcció del mur que divideix Cisjordània, per la línia de tren d'alta velocitat que unirà Tel Aviv i Jerusalem i que creua la Línia Verda -la frontera prèvia a la guerra de 1967 i l'única reconeguda internacionalment- i per la demolició de cases palestines.

El gegant que explota el mar Mort i contamina el Bages

Israel Chemicals (ICL) és una de les principals companyies mundials de producció de fertilitzants i productes químics. Entre les seves filials, hi ha Iberpotash i Dead Sea Works. La primera explota les mines de sal i potassa del Bages i ha estat denunciada reiteradament per no respectar la normativa mediambiental i per la salinització del Llobregat. La segona, tot i no tenir cap planta a Cisjordània, es beneficia dels recursos minerals del mar Mort, vetats a la població palestina tot i que bona part de la riba s'enclava dins el seu territori. Dead Sea Works ven part de la sal que obté a l'empresa de cosmètics Ahava, que té la fàbrica més important a la colònia de Mitzpe Shalem (a la vall del Jordà) i que exporta cremes als Països Catalans.

Combois pel tramvia condemnat per l'ONU

El 2010, el Consell de Drets Humans de l'ONU va condemnar el tramvia que havia de comunicar Jerusalem Oest (la zona de la ciutat reconeguda com a part de l'Estat d'Israel) amb diversos assentaments il·legals de l'est (l'àrea palestina), com Pizgat Ze'ev, perquè considerava que suposava una violació de la legalitat internacional. La decisió, però, no va fer que la multinacional francesa Alstom desistís de tirar endavant un projecte en el qual, entre altres coses, ha aportat els combois. Dedicada a la generació d'electricitat i a la fabricació de trens, Alstom té centres a Barcelona, Cornellà de Llobregat, Santa Perpètua de Mogoda i Sitges. A escala mundial, el grup té una plantilla de més de 85.000 persones i va facturar prop de 21.000 milions d'euros l'any passat.

L'aigua siriana que acaba en mans israelianes

Dels alts del Golan, territori sirí segons la legislació internacional, se n'extreu bona part de l'aigua mineral que es consumeix a l'Estat d'Israel. La companyia Eden Springs, una de les grans del sector i que factura centenars de milions d'euros anualment, és una de les que més s'aprofita de l'explotació dels recursos naturals en aquesta regió ocupada, on té la principal factoria, a la colònia de Katzrin. A través de la seva filial europea, l'aigua d'Eden arriba arreu del continent i també a Catalunya. Especialitzada en la comercialització de fonts d'aigua per a oficines, l'empresa també ven el cafè Lavazza, que es pot trobar en nombrosos establiments molt nostrats.

Fent diners amb un abocador en territori palestí

Dedicada al subministrament d'aigua, la gestió de residus, l'energia i el transport, la multinacional francesa Veolia feia negoci amb la construcció del tramvia de Jerusalem -com Alstom- fins que, arran de la pressió de la campanya del BDS, va decidir abandonar el projecte. Actualment, però, continua enriquint-se amb l'ocupació, ja que la seva filial Connex opera a diverses línies de bus de les colònies de Cisjordània. A més, Veolia és propietària de l'abocador de Tovlan, ubicat a la vall del Jordà (territori ocupat), que és on van a parar els residus generats tant a les colònies com a l'Estat d'Israel reconegut internacionalment. Amb més de 300.000 treballadores arreu del món, la multinacional té oficines a Barcelona i a València i diversos projectes als Països Catalans.

estirant del fil

EMPRESSES QUE PRODUUEIXEN A LES COLÒNIES

EMPRESA:	SECTOR:	COLÒNIA ON S'UBICA:	PRESENCIA ALS PPCC:
Achdut	Alimentació	Barkan, Kosher Tov	València
Adanim Tea	Alimentació	Ofra	Cotrading SL-distribuidora a Granollers i botigues a Tarragona
Ahava	Cosmètics	Colònia de Mitzpe Shalem	Botigues de cosmètics i Disavo
Barkan Mounting System	Electrònica	Barkan	El Corte Inglés, AKI, Bauhaus, FNAC, PC City, Hipercor...
Beigel & Beigel	Alimentació	Barkan, Kosher Tov	València; marca d'Unilever, oficines a Viladecans
Eden Springs	Aigua	Katzerin	Eden España distribueix al territori
Keter Plastics	Plàstics i mobles de jardí	Barkan	El Corte Inglés, AKI, Bauhaus, Leroy Merlin, Carrefour, Toys'R'us...
Mehadrin Group	Fruita i verdura	Vall del Jordà i alts del Golan	Importador a l'Estat espanyol, mercats majoristes
Royalife	Roba de llit	Barkan	El Corte Inglés
SodaStream	Aparells per fer begudes gasoses	Mishor Edonim	SodaStream España, oficines a Castelldefels
Tip Top Toys	Joguines	Barkan	Stock Didactics- Lliçà d'Amunt, Salvadedos- Badalona
Twitoplast	Aïres condicionats	Barkan	Panaconfort i Declima, les dues d'Alacant, són les distribuïdores

EMPRESSES QUE PARTICIPEN A LA CONSTRUCCIÓ DE LES COLÒNIES I/O AL CONTROL DE LA POBLACIÓ PALESTINA

EMPRESA:	SECTOR:	TASCA EN L'OCUPACIÓ:	PRESENCIA ALS PPCC:
Alstom	Electricitat i transport	Tramvia de Jerusalem	4 plantes a Catalunya
Bobcat	Maquinària construcció	Infraestructures per a les colònies i construcció de 'check-points'	Delegacions a Lleida, Girona i Martorelles
Caterpillar	Maquinària construcció	Construcció d'assentaments, del mur, demolició de cases palestines	Finanzauto de Lleida, Santa Perpètua i Xiva
Cemex	Material per a la construcció	Fàbriques a diverses colònies i proveïdora de la tanca i 'check-points'	35 fàbriques als PPCC
JCB (JC Bamford Excavators)	Maquinària construcció	Construcció de colònies i 'check-points'	Geancar a Castellbisbal, Palma i València
Elbit Systems	Tecnologia	Aparell de detecció al mur	Ven armament a l'exèrcit espanyol
Ford	Vehicles	Proveeix l'exèrcit d'Israel de vehicles blindats	Concessionaris i fàbrica a Almussafes
Hewlett-Packard (HP)	Tecnologia	Control biomètric als 'check-points', serveis a colònies	Oficines a Sant Cugat i València
Heidelberg Cement	Material construcció	Tres plantes i una pedrera a Cisjordània	Fàbrica a Sta. Perpètua-Hanson Ibèrica
Hyundai	Maquinària	Demolició de cases palestines	Diversos concessionaris
L-3 Communications	Tecnologia militar	Ven escàners per a 'check-points'	Proveeix Indra i l'exèrcit espanyol
Liebherr	Maquinària	Construcció del mur	Distribució i serveis tècnics a Barcelona
Manitou	Maquinària construcció	Construcció del mur	Diversos concessionaris
Motorola	Tecnologia	Seguretat, proveïdora de l'exèrcit i tecnologia per al mur	Botigues de mòbils i altres
Oberthur Technologies	Targetes de crèdits i passaports	Proveïdora als 'check-points'	Filial a la Palma de Cervelló
Rapiscan Systems	Tecnologia de seguretat	Escàners als 'check-points'	Proveeix d'escàners l'aeroport del Prat
Recognition Systems	Tecnologia	Aparells de reconeixement biomètric als 'check-points'	Filial a Sant Feliu de Llobregat
Volvo	Vehicles	Busos blindats, 'check-points' i demolició de cases palestines	Concessionaris
Terex	Camions	Construcció del mur i de 'check-points'	Distribuïdors a Lleida, Barcelona i Castellbisbal

ALTRES CASOS

EMPRESA	SECTOR	COLÒNIA O TASCA EN L'OCUPACIÓ	CONNEXIÓ AMB ELS PPCC
Danshar Holding	Cosmètics i productes de neteja	Atarot i Barkan	Distribueix marques com Nestlé, Vileda o Oral B
Dexia Group	Serveis financers	Crèdits a ajuntaments de les colònies	Dexia Sabadell, una oficina a Barcelona
General Mills	Congelats	Atarot	Distribueix a Israel Old el Paso, Häagen-Dazs...
Israel Chemicals (ICL)	Fertilitzants i productes químics	Explotació de recursos minerals del mar Mort	Propietària d'Iberpotash, mines a Sallent i Súria
Malam Team	Controls biomètrics als 'check-points'	Beitar Ilit	Distribueix a Israel marques com HP, Cisco, Dell...
Partner Communications	Proveïdora de serveis per a mòbils	Antenes a Cisjordània i els alts del Golan	Botigues Orange
Pizza Hut	Restauració	Un establiment a Pizgat Ze'ev	Establiments a diverses ciutats
Siemens	Enginyeria	Control de trànsit i vagons per al TAV Tel Aviv-Jerusalem	Planta a Cornellà, delegació a València
The Central Bottling Company	Alimentació i begudes	Colònies de Shadmo' Mechola i Katzerin	Distribueix a Israel Coca-Cola, Guinness, Carlsberg...
Veolia	Aigua, energia i transport	Defensa, Autobusos entre colònies, abocador a Cisjordània...	Projectes i oficina a Barcelona

, estirant del fil

PALESTINA · FRACÀS DE LES GESTIONS IMPULSADES PER EGIPTE DE CARA A ACONSEGUIR UN ALTO EL FOC

Israel torna a atacar Gaza a les portes de les eleccions

LUIS TATO

LUIS TATO

Concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona contra els assassinats a Gaza el dissabte 17 de novembre

Marc Almodóvar
El Caire

Gaza torna a estar sota setge. Una vegada més, el gairebé milió i mig d'habitants de la petita franja es troba sota la pluja de bombes llançada per l'exèrcit israelià, que ha batejat l'ofensiva amb el nom *Pilar de Defensa*. Tel Aviv acusa els grups armats de Hamàs d'haver atacat territori israelià amb míssils *Katiusca* i *Grad* de curt abast i *Fajar* de mitjà abast. El toll de morts ja es compta per centenars, la majoria civils palestines i, entre elles, molta mainada. Les imatges dels seus cossos han sacsejat les xarxes socials. Les voluntats bèl·liques de Tel Aviv semblen satisfer-se després que, recentment, les autoritats militars frenessin els desitjos d'Ehud Barak d'atacar l'Iran abans de les eleccions a la Casa Blanca.

Les imatges semblen repetir l'escenari de l'operació *Plom Fos* del desembre de 2008. Una vegada més, l'atac arriba a les portes d'unes eleccions legislatives al Keneztz israelià, previstes pel mes de gener de 2013. Com si la mort de la població palestina es tractés del

millor reclam, des de 2003, no hi ha hagut campanya electoral que no hagi estat precedida per un atac a la franja. Quatre campanyes marcades per la sang. I dona els seus resultats. Des de l'inici de l'ofensiva, tant el primer ministre Netanyahu com el cap de defensa Barak han vist augmentar un 20% la seva popularitat, en el marc d'una ofensiva que, segons les mateixes enquestes, compta amb el suport del 84% de la població israeliana.

Les imatges semblen repetir l'escenari de l'operació 'Plom Fos' del desembre de 2008

El 16 de novembre a la nit, Ehud Barak va rebre la necessària aprovació del consell de ministres per a l'enviament de 75 mil reserves a Gaza i l'alerta internacional va augmentar. Però l'ofensiva sionista continuava creixent. El

dia 18, amb 21 morts, es va convertir en la jornada més sagnant de l'atac israelià.

El 14 de novembre, l'exèrcit sionista va fer un cop de gràcia amb l'assassinat selectiu d'Ahmed Jabbari, líder de les brigades d'Izzeddin el-Qassam, el braç armat de Hamàs. Un dels homes forts a la franja de Gaza, Jabbari era un objectiu llargament buscat per les forces sionistes. Entre d'altres intents d'acabar amb ell, el 2004, va sortir pràcticament il·lès d'un atac a la seva residència, que va causar la mort d'un fill, el germà i tres familiars més. Jabbari era considerat un dels cervells del "cop de Hamàs" a la franja de l'any 2007 i el principal responsable del segrest del soldat Gilad Shalit, que ara fa un any va ser intercanviat, històricament, per 1.500 presoners i presones palestines. Però alguns veien que, rere l'assassinat de Jabbari, encara hi podria haver més interessos. Segons publicava el diari israelià *Haaretz*, el líder de Hamàs podria tenir un projecte per instaurar un alto el foc permanent i durador entre les dues parts que, aparentment, no interessaria al cap de defensa Barak.

El nou mapa polític produït per les revoltes àrabs hauria de mostrar, ara, els signes de canvi. La Lliga àrab alertava Tel Aviv que "el que hagués pogut fer en el passat ja no ho podria repetir". Però, a hores d'ara, els resultats són inexistents. L'atac a Gaza era la primera gran prova de foc per al president egipci, Mohamed Mursi, però el

Des de 2003, no hi ha hagut cap campanya electoral a Israel que no hagi estat precedida per un atac a la franja

seu intent d'aconseguir una treva sembla condemnat al fracàs després del trencament de les negociacions i de l'inici d'un nou bombardeig massiu sobre Gaza iniciat el dimarts 20 al vespre.

Mursi tampoc sembla haver vençut al veïnat de Gaza ni als seus aliats polítics de Hamàs, branca germana dels egipcis Germans Musul-

mans, però encara menys a la Jihad islàmica, d'ascendència iraniana. Durant els darrers mesos, el setge israelià ha neguitjat la població palestina de Gaza i encara es fa difícil veure quin serà l'impacte, a llarg termini, de l'arribada islamista al palau presidencial cairotà. De moment, Mursi va retirar temporalment el controvertit cos diplomàtic egipci a Tel Aviv i, el 17 de novembre, va permetre l'històric accés a la franja d'una caravana solidària de prop de 400 activistes egipcis disposades a convertir-se en escuts humans. Qui, tot just encetada, va afirmar el seu suport a l'ofensiva aèria, va ser el president nord-americà Barack Obama des de Bangkok. "Donem ple suport al dret d'Israel de defensar-se", va afirmar davant la premsa, mentre senyalava l'exclusiva responsabilitat palestina a causa dels míssils llançats sobre terreny sionista.

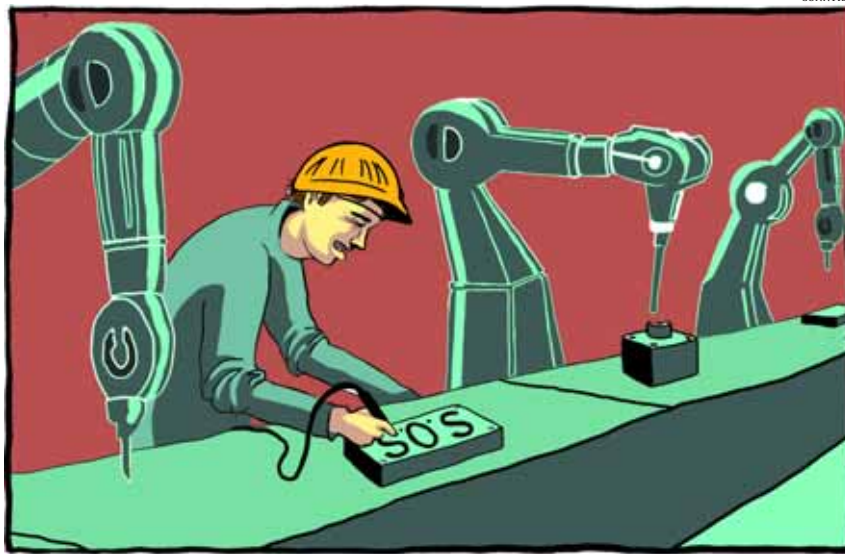
Al tancament d'aquesta edició, el govern israelià intensificava els atacs contra Gaza mentre l'exèrcit de terra continuava acampat davant les fronteres de la franja, llest per intervenir.

, impressions

Fèlix Pardo · Membre del Projecte Democràcia Econòmica
opinio@setmanaridirecta.info

El sindicalisme: un mitjà polivalent per democratitzar el treball

El paper que han jugat històricament els sindicats de classe en la generació de lleis laborals i en la defensa dels drets dels treballadors ha estat fonamental per frenar l'explotació del treball i humanitzar les condicions laborals, així com ha estat decisiu per augmentar la participació dels treballadors en les empreses. Malgrat tot, encara s'està molt lluny d'aconseguir una democratització real de l'empresa capitalista: hi ha una forta relació de dominació dels caps vers el seus subordinats, la distribució salarial és poc igualitària i, el pitjor de tot, l'emancipació econòmica dels treballadors s'ha omès en les taules de negociació a canvi d'obtenir algunes millores en els convenis col·lectius. L'actual model de sindicalisme, com a mínim el que han representat la dues forces majoritàries de CCOO i d'UGT, difícilment pot contribuir a generar una transició de l'actual sistema capitalista vers un altre sistema sota el paradigma de la democràcia econòmica. Tal vegada el problema és que hem oblidat el que és obvi, la realitat de l'alienació econòmica, i el que em sembla més obscè moralment és que s'han silenciats els postulats més ambiciosos i generosos amb la classe treballadora en haver-se imposat el més simple pragmatisme en unes organitzacions sindicals altament tecnocratitzades que han desplaçat la lluita de classes per la cerca d'un poder institucional autolegitimador. A fi d'aconse-

guir l'objectiu de fer entrar la democràcia dins les empreses, els sindicats de classe haurien de poder actuar amb la més gran independència dels governs, pel simple fet que els partits governants estan sotmesos als dictats de les grans corporacions i els mercats financers. I, a més, sense cap mena de finançament des de la banca convencional, a fi de garantir la seva llibertat d'acció. En aquest sentit s'haurien de fixar les següents prioritats: la força d'un sindicat hauria d'estar en el nombre de militants i no en les par-

tides corresponents dels pressupostos de l'Estat. Així mateix, s'hauria d'avançar en la unitat d'acció sindical. La sindicació hauria de tenir la més alta valoració en el món del treball assalariat, en la mesura que és la palanca més forta de què disposen els assalariats per millorar les seves condicions laborals. Cal, per això mateix, un nou esforç de pedagogia sindical. No hauria d'estar de més denunciar davant l'opinió pública, en primer lloc, i després als jutjats, tots els fraus de les empreses respecte a la

sindicació i a les eleccions sindicals, així com tots els incompliments de les lleis i convenis col·lectius per part de les empreses privades, així com en el cas de les empreses públiques les contractacions amb proveïdors mancats de transparència o presumptament delictius i qualsevol desviament de fons públics per part dels responsables polítics. La pervivència del sindicalisme depèn en gran mesura d'una praxi sindical legitimadora de la democràcia i de la justícia davant la societat. L'acció sindical

no hauria de limitar-se a la defensa dels interessos dels treballadors en actiu, sinó també dels aturats i molt especialment dels joves que cerquen feina. En aquest sentit, els sindicats haurien de posar les seves organitzacions al servei de la promoció d'iniciatives ciutadanes, com ara el cooperativisme, la banca ètica, el consum responsable, el comerç just, les xarxes d'intercanvi amb moneda social i la democràcia global, a fi de generar sinèrgies que ens portin cap al mercat social i, a la fi, a la democràcia econòmica. La finalitat del sindicalisme no pot ser altra que l'emancipació econòmica dels treballadors. I la via més directa per aconseguir aquesta fita no es altra que el cooperativisme. Si se'm permet una llicència: la utopia sindical hauria de ser la dissolució dels sindicats en les cooperatives dins del marc d'una economia autogestionària i democràtica, com la que representa el mercat social. De totes aquestes prioritats, la més decisiva per a la superació del capitalisme és, al meu parer, l'última. Tanmateix és la més difícil de complir perquè comporta canviar la finalitat del sindicalisme dominant avui en dia, així com la rectificació de la seva praxi sindical. Els actuals sindicats haurien de renunciar a la millora de la condició assalariada dels treballadors i establir como a principal estratègia la supressió d'aquesta condició a favor de la seva participació en el capital i la gestió de l'empresa.

Lali Musoles Villegas · Membre del col·lectiu antisexista Justa Revolta
opinio@setmanaridirecta.info

El 25 de novembre també és el dia contra les violències de gènere

Imagino la conversa d'aquells que trien la data de les eleccions al Parlament: "Aquest dia no, que hi ha Barça", "l'11 de setembre, impensable!", "aquest altre tampoc, que tinc una reserva a un restaurant famosíssim de París", "el 25 de novembre? Aquest dia perfecte, no faran cap escàndol les quatre feministes que es manifesten contra la violència de gènere".

Visca! De nou, tot allò que envolta les desigualtats de gènere

passa a un segon pla. La data que reivindica la lluita contra la violència del patriarcat sobre les dones no és tan important per a les classes dirigents catalanes com ho són altres dates. O pitjor encara, potser ni la coneixien aquesta data. Sabran que es va declarar aquest dia per l'assassinat de les germanes Mirabal? Les tres activistes assassinades per les forces dominicanes del dictador Trujillo el 1960. Per això, les feministes d'Amèrica Llatina van proposar aquest dia per

a denunciar la violència del sistema contra les dones ja fa més de 30 anys. Perquè cal denunciar i lluitar contra la violència física, però també la psicològica, la sexual, la verbal i tota aquella violència sistemàtica que patim les dones i totes aquelles persones a qui el patriarcat oprimeix. Moren dones a mans dels seus companys, hi ha agressions sexuals als nostres carrers, vivim entre estereotips que ens fan mal. El 25 de novembre és la data que commemora la lluita

contra una violència que patim milions de persones al món, milions de dones.

Ignorància o passotisme, el fet és el mateix. Les eleccions tapanen la jornada de lluita contra les violències de gènere. Mai se'ls acudiria convocar unes eleccions en un Primer de Maig. Ni al Nadal. Ni en els dies de partits de futbol importants (i masculins). En canvi, la lluita feminista sempre pot quedar en un segon pla. Com va passar el 2008, quan el 8 de març,

va coincidir "casualment" en plena jornada de reflexió de les eleccions generals.

No volem quedar-nos al marge de les eleccions, i us animem a votar els partits més propers als moviments socials i feministes. Però tampoc volem oblidar que el 25 de novembre és un dia per denunciar la cara més dura del patriarcat, la que més mal ens fa. El 25 de novembre també és el dia contra la violència de gènere, i així ho reivindicarem.

Manolo Gómez Moreno
opinio@setmanaridirecta.info

Modesta reflexió l'endemà de la vaga general

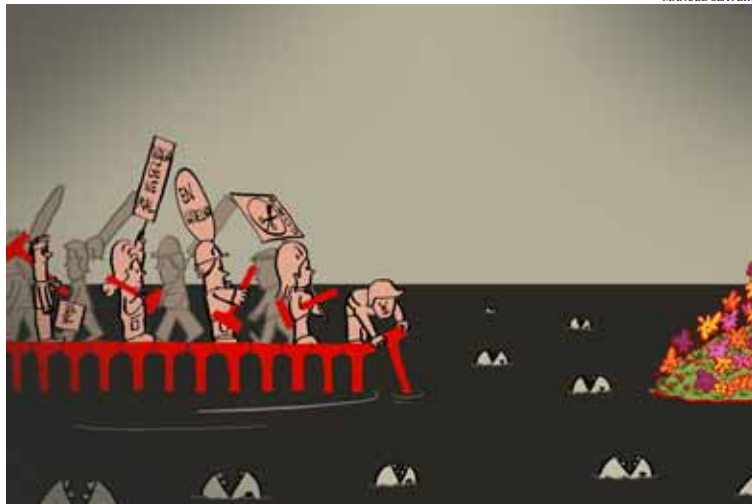
Milions de persones van sortir al carrer durant les macromanifestacions celebrades arreu, mentre l'aturada laboral fou un èxit rotund als sectors estratègics de l'economia, la indústria, la construcció, el transport i, en general, els sectors productius.

La vaga fou un èxit malgrat els dos principals sindicats convocants, CCOO i UGT, els interessos dels quals fa molt que estan prou lluny dels treballadors i treballadores, tot i que segueixen tenint en aquests, per a profit del govern, una gran influència a l'hora de mobilitzar-los o, el més habitual, mantenir-los controlats.

La lluita quotidiana ha d'expressar-se amb fórmules que depenen de la consciència individual

Els mitjans de propaganda del règim, per suposat, afirmen que no va haver-hi tanta gent com diuen els sindicats.

Molt més important a l'hora de dignificar la vaga i la

lluita ha estat la participació d'altres sindicats més combatius, i que fa temps que exigeixen la necessitat d'una vaga general, a més de defensar, cada dia, els i les treballadores de les agressions del govern i dels empresaris. El meu agraïment, per citar-ne alguns i malgrat les seves diferències, a CGT, SAT, Co.bas, SO, CNT...

A més, la lluita quotidiana també ha d'expressar-se amb fórmules que depenen més de la consciència individual que

de la mobilització col·lectiva, com el combat contra el consum inútil, la recerca d'alternatives alimentàries alienes a la gran indústria o la solidaritat activa a casa, al barri o al poble.

Si la vaga general ha servit per animar la classe treballadora a lluitar quotidianament, sense pausa i cada cop de manera més contundent, pels seus drets, per a defensar el seu futur i acabar per sempre amb la dictadura capitalista, per molt pocs que haguessin

estat els que van seguir la vaga -i van ser molts- aquesta haurà estat un esgraó més en el camí cap al socialisme.

Per últim, no té sentit parlar d'èxit o no d'una vaga general puntual. Si l'endemà les mobilitzacions s'obliden i la lluita s'abandona fins que la pressió social obliga, de nou, els sindicats "oficials" a fer alguna cosa per a justificar els seus privilegis, haurà estat, amb molta o poca gent al carrer, un fracàs total.

EN CALENT

"Teniu ara una oportunitat idònia per a fer un gest"

Marcos Andres Armenteros està en vaga de fam per la seva readmissió a Telefónica

Em dirigeixo als directius que el 4 de febrer de 2011 van decidir fer ús de l'article 52d per a acomiadar-nos a la M. Cruz i a mi i que, tot i haver perdut tres judicis, un nul i dos improcedents, han persistit en la seva decisió. Us escric des del meu llit, aquí a la central de Telefónica de Paral·lel, en la improvisada habitació en la qual avui fa 17 dies cinc companys i jo vam començar la vaga de fam. Heu de saber que, a tota hora, hem vist entrar per la porta companyes i companys que vénen a alimentar-nos amb la veritat que, durant anys, havia estat oculta sota el temor i la resignació. La veritat d'una plantilla

que sap de la vostra obsessió per acabar amb ella per a poder així externalitzar el treball i fer-lo més barat; gent que sap que no us importa en quines condicions treballen autònoms, *contractes* i *subcontractes* mentre els vostres sous milionaris creixin. Ens alimenten les persones que entren per aquesta porta i ens abraçen perquè saben que ens van utilitzar per a atemorir-los a ells. Avui comprendc més que mai que hi ha aliments que no te'ls donen ni el menjar ni els diners; aquest aliment immaterial et permet començar lentament a sortir de la por i l'obediència, i tinc la certesa que aquest aliment li fa bé a la gent i a nosaltres. Però no penseu que això és mèrit de la vaga que fem; aquesta vaga és la reacció que vosaltres heu provocat. Abans d'acomiar-nos s'havien eliminat ja 45.000 llocs de treball dignes i us disposàveu a acabar amb 6.500 més. Feia falta acomiadar dues persones per baixes mèdiques? Teniu ara una oportunitat idònia per a fer un gest, per a canviar el rumb de la confrontació que heu provocat.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, baixos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Vaga a l'Hospital Verge de la Cinta

Manuel Martínez Maimó, Tortosa

Els professionals, personal sanitari i no sanitari, de l'Hospital Verge de la Cinta, hem decidit donar la part proporcional del nostre salari corresponent a l'activitat desenvolupada el dia 14 de novembre, en solidaritat amb els sectors de la ciutadania més perjudicats per la crisi econòmica que pateix el nostre país, de la qual no ens sentim responsables.

Aquesta actitud respon a la necessitat del nostre col·lectiu d'expressar la seva disconfort amb la gestió que han dut a terme els nostres dirigents de l'actual crisi. Així, molts dels treballadors que han de complir amb els serveis mínims, inclosos els eventuals o els interins amb contractes precaris, i també els que no vulguin perjudicar els usuaris desprogramant visites o intervencions, o fins i tot els qui pensen que la vaga no és una eina efectiva per exposar les seves reivindicacions, han trobat una via pacífica i solidària per reclamar una sanitat universal i de qualitat, fins fa poc exemplar a tot el món.

Els treballadors d'aquest hospital volem, així mateix, fer pública la nostra solidaritat amb tots els usuaris afectats per unes retallades que moltes vegades ens obliguen a sobrepasar els nostres límits per donar l'assistència adequada. Tots hem perdut drets, i el nostre ferm propòsit és continuar donant cada dia el millor de nosaltres per salvar el centre sanitari de referència dels 200.000 habitants de les Terres de l'Ebre.

Vaga general

Miquel Molina, Girona

Hi ha qui diu que aquesta vaga general no arreglarà res. És veritat. Però no és tota la veritat. La vaga no és cap solució però no fer-ne, tampoc. Aquesta vaga costarà uns 4.000 milions d'euros, segons els càlculs de la patronal. El deute públic espanyol és d'uns 800.000 milions. El deute total, d'uns quatre bilions. És com si jo perdés una moneda de 10 cèntims i digués que m'he arruïnat. La vaga no millorarà la situació econòmica ni l'empitjorarà. Les vagues generals no canviaran res, però els programes d'austeritat i reducció del dèficit públic dels diversos governs del món, tampoc. El deute mundial és d'uns 50.000 bilions de dòlars i el 90% de la població mundial només posseeix el 15% de la riquesa total que hi ha al món. Per tant, encara que ho perdéssim tot, encara que treballéssim sense cobrar i sense fer festes ni vagues mai, tampoc solucionaríem res.

. EDITORIAL

Boicotejar per aturar matances

Pilar Defensiu és el nom de la nova massacre contra el poble palestí. Centenars d'habitants de la franja de Gaza han estat assassinats a conseqüència de l'ofensiva més devastadora de l'exèrcit israelià des de l'operació Plom Fos, que es va cobrar la vida de 1.400 persones fa gairebé quatre anys. Després d'una setmana d'enfrontaments desiguals -des de la franja, s'han llançat coets que han costat la vida a tres israelians-, i un cop trencades les negociacions al Caire, les bombes tornen a caure sobre Gaza. El primer ministre hebreu, Benjamin Netanyahu, sortirà reforçat de cara a les eleccions legislatives que Israel celebrarà d'aquí dos mesos, mentre que l'1,6 milions de palestines que s'amunteguen a Gaza continuaran vivint en una presó a l'aire lliure de 360 quilòmetres quadrats, conseqüència d'un bloqueig que l'Estat

hebreu no vol aturar. De nou, ni els Estats Units ni la UE han fet res per impossibilitar aquesta matança, de la mateixa manera que tampoc ho fan perquè s'acabi l'ocupació de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est, que fa 45 anys que dura, malgrat les violacions constants de la legalitat internacional que comet Israel. I és que modificar l'*statu quo* actual perjudicaria algunes de les seves grans empreses, com Hewlett-Packard o Alstom, per citar només dos casos, que s'enriqueixen gràcies a l'ocupació i, per tant, obtenen beneficis tacats de sang. Boicotejar aquestes multinacionals amb presència a casa nostra és una de les eines que tenim les ciutadanes per acabar amb l'opressió del poble palestí, que veu com Israel li nega els seus drets i assassina la seva gent. Malgrat les matances i l'ocupació, el poble palestí no renunciarà a la llibertat.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana seguim treballant amb les noves dinàmiques de tancament del setmanari que fan que els dimarts no anem tan de cul i tinguem més temps per repassar-ho tot i intentar fer menys errors, tant de continguts, com d'ortografia, picatge, numeració de les pàgines, etc. En aquesta línia, el dilluns vam poder muntar la gran majoria de les pàgines del setmanari i el dimarts hem fet la resta de notícies i tot el tema editorial, la portada, etc. Estem molt contents amb aquest nou mètode, sobretot la gent que ja no ens hem de quedar els dimarts fins les 4 del matí a tancar la DIRECTA i volem agrair altre cop a les més de 200 persones que fan possible aquest projecte per tota la grandíssima quantitat d'hores que dediquen voluntàriament a fer possible tant el paper com la web. Vosaltres sí que sou un 'dream team' i no aquells onze sapastres que es passen tot el dia corrents darrera una pilota. D'altra banda, seguim treballant en el procés Dafo amb el nostre pastor. Aquesta setmana estem treballant en una llista de coses que podem fer per a millorar el projecte i que engloba aproximadament unes 60 tasques. Obviament això és una bogeria, així que n'hem prioritzat unes 10 o 15 per començar-hi a treballar d'immediat. Fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Jenny Barra Rosales

Jordi de Miguel Capell
directa@setmanaridirecta.info

“**I**dentifican a detenida desaparecida en dictadura”. Llegeixo el titular a un parell de mitjans xilens. Miro el rostre de la desapareguda a la foto que acompanya el text, busco el seu nom: Jenny Barra Rosales, diu l'entrada d'*El Mostrador*. Torno a mirar la fotografia: la mirada fixada

enloc, els llavis amagant més del que mostren. Jenny Barra Rosales. Penso indignat que no anomenar-la al titular és, d'alguna manera, tornar-la a desaparèixer. Han identificat “a detenida desaparecida en dictadura”, com si fos qualsevol cosa, algú desproveït d'identitat, de vida i dolor i de història. El text que segueix a penes parla d'ella, que era militant del Movimiento de Izquierda Revolucionaria

(MIR), que estudiava infermeria a la Universidad Católica, que tenia 23 anys quan la van detenir un 17 d'octubre de 1977. Torno a mirar la fotografia: penso que no parlar del fred que passà aleshores, de la tremolor d'aquells moments, del seu probable gust per la literatura i els gelats, del nom de les seves alegries i dels seus assassins, és, d'alguna manera, tornar a desaparèixer Jenny Barra Rosales.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 - **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
 - **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
 - **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
 - Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
 - Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
- Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – audiovisuals@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou i Marc Font Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Quaderns d'Illacrua** | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info **Roda el món** | Laia Gordi i Oriol Andrés **Observatori dels mitjans** | Javier Borrás **Expressions** | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila **Agenda directa** | Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** | Àlex Romaguera **FOTOGRAFIA:** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ:** Carlos Villafranca **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ i SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Ecologistes en Acció qualifica de 'desastrosa' la gestió del medi natural del Govern | PÀG. 10 i 11 ;

Nombrosos testimonis contradiuen la versió de Felip Puig i confirmen que un projectil disparat pels Mossos va ferir Ester Quintana | PÀG. 12

DONA · A BARCELONA, CERCLES FEMINISTES HAN CONVOCAT UNA TROBADA A LES 18H A LA FONT DE CANALETES DE LA RAMBLA

La Junta Electoral prohibeix les marxes contra la violència de gènere del 25-N

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Quan el president Artur Mas va decidir convocar eleccions el dia 25 de novembre, probablement, ni tan sols sabia que aquell dia, des de l'any 1981, es convoquen concentracions i manifestacions contra la violència de gènere. Enguany, la jornada estava especialment dotada de contingut, amb el retorn al govern espanyol -i al de tots els territoris dels Països Catalans- dels sectors ideològicament més conservadors i més susceptibles a la pressió de l'Església catòlica. Tanmateix, la Junta Electoral Provincial, encarregada de regular l'activitat política pública durant el període d'eleccions, ha decidit prohibir les concentracions i els actes previstos per aquell dia arreu de Catalunya, adduint que són incompatibles amb la jornada de votació, tot i que els actes no es posicionen a favor de cap opció política.

Els col·lectius i organitzacions feministes que convoquen els actes públics de commemoració del 25 de novembre han decidit no fer-se enrere i mantenir les convocatòries, si cal, desobeint la resolució de la Junta Electoral. "Tenim raons suficients per continuar amb la crida a la Canaletes, a les sis de la tarda a Canaletes. Per començar, perquè no entenem que es convoquin eleccions un dia tan assenyalat com el 25 de novembre i, encara menys, si

pensem en l'abast de la violència masculista, que és un assumpte de caràcter estructural que ha d'implicar tota la ciutadania i els poders públics", es lamenten des de la Xarxa de Dones Feministes contra les Violències, paraigües sota el qual es convoca la marxa de Barcelona cada any. "És una manca de responsabilitat, ja que envia un missatge clar que minimitza aquest tipus de violència i el retorna, de nou, a l'àmbit privat", afegeixen. Aquestes organitzacions consideren que el 25 de novembre és i ha de continuar sent un dia per recordar totes les dones que han estat assassinades i les que pateixen violència. "És un dia de denúncia i sensibilització. Al govern de la Generalitat li importa ben poc, però, per nosaltres, la diada és clau i

'Cap silenci davant la violència masculista' és el lema de les convocatòries del 25-N

no renunciarem al nostre dret de reivindicar-la", asseguren des del col·lectiu feminista de Tarragona Cau de Llunes.

Aquest any, a més, la violència simbòlica i econòmica contra les dones s'ha agreujat arran de les mesures d'austeritat que han impulsat els governs neoliberals espanyol i català. A la reducció de les ajudes

La violència simbòlica i econòmica contra les dones s'ha agreujat arran de les mesures d'austeritat que han impulsat els governs

socials dirigides als treballs reproductius i de cura, cal afegir-hi les retallades en la partida per a l'educació en la igualtat de gènere i la tolerància i també les declaracions de menyspreu vers el col·lectiu LGTQB que han fet membres del govern del PP i CiU, sense oblidar la contrareforma de l'avortament proposada per Gallardón. "Aquests reaccionaris, a més, presenten les dones com unes persones que s'han de sobreprotegir i que no sempre són creïbles i els homes com a indefensos. El discurs es va filtrant en el teixit social i entre els professionals: qüestions com la demanda de custòdia compartida, les contradenúncies dels agressors quan veuen que

seran denunciats, o algunes de les sentències clarament desfavorables a les dones són exemples d'aquesta influència", apunten des de la Xarxa de Dones Feministes Contra les Violències. L'estructura legal contra la violència sexista desenvolupada aquests darrers anys també s'hauria debilitat, segons assegura la plataforma. "Les dones denuncien menys, quan entren en la roda judicial, són elles les monitoritzades i les avaluades, sembla que, per una bona part del nostre sistema judicial, sigui més important el fet que una dona pugui haver fet una denúncia falsa que el que un home sigui un maltractador. A més, els abusos als fills i filles d'aquestes dones, sovint,

no són tinguts en compte, com si fos més important el manteniment de l'estructura de la família patriarcal que la protecció de les persones més vulnerables de patir violència".

Les convocants també es plantegen repartir adhesius amb el lema *El 25 de novembre també és el dia contra les violències de gènere* perquè la gent els llueixi a l'hora d'anar a votar. Les trobades que s'han convocat a Barcelona i, en principi, a d'altres punts del territori estaran encapçalades per una pancarta amb el lema *25-N Cap silenci davant la violència masculista*. La trobada, a Barcelona, tindrà lloc a les 18h a la font de Canaletes de la Rambla.

BARBARA BOYERO

, així està el pati

MEDI AMBIENT · ECOLOGISTES EN ACCIÓ CRITICA EN UN INFORME LA DEGRADACIÓ DE LA GESTIÓ DE LA BIODIVERSITAT

Suspens general a les polítiques de conservació de la natura de la Generalitat

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

Queden lluny els anys en què Catalunya era un referent a l'Estat espanyol per les polítiques de conservació de la natura, la dècada dels 80 i part dels 90. Amb el 2013 a la vista, la situació és preocupant a causa del desmantellament de tot el cos normatiu i d'estructura de gestió i protecció de la biodiversitat. Aquesta és la conclusió d'Ecologistes en Acció de Catalunya, que acaba de presentar l'informe *Degradació de les polítiques de conservació de la biodiversitat a Catalunya 2012*. Un docu-

Artur Mas ha reduït el pressupost per a la gestió del medi natural un 60% en dos anys

ment contundent i amb conclusions no gaire optimistes: "La gestió de la biodiversitat a Catalunya és desastrosa per la manca de voluntat política de CiU i el tripartit i les retallades pressupostàries". Ecologistes en Acció afirma que la mateixa Generalitat incompleix la legislació catalana, europea i internacional i explica els retrocessos que han fet tots els governs, des de Jordi Pujol a Artur Mas, passant

Afectació de les obres del gasoducte Martorell-Figueres a la zona del torrent de Colobrers a Castellar del Vallès

pels tripartits de Maragall i Montilla. Artur Mas ha reduït un 60% el pressupost per a la gestió del medi natural (dels 86 milions d'euros del pressupost de 2009 als 34 milions per al de 2012) i ha marginat

les polítiques de natura a subunitats de dos departaments de la Generalitat (el de Territori i Sostenibilitat i el d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural).

Mas no compleix les metes d'Aichi
Ecologistes en Acció formula propostes que comencen amb la creació d'una Oficina Catalana de Sostenibilitat i Biodiversitat que integri les polítiques ambientals en tota

l'acció de govern. L'organització ecologista adverteix que ens trobem davant la sisena extinció massiva d'espècies de la història del planeta. Aquesta situació va propiciar que, el 2010, els països reunits a la Convenció de la Diversitat Biològica definissin una estratègia mundial (que s'allargaria fins al 2020) per aturar la pèrdua de biodiversitat, les anomenades metes d'Aichi. La Generalitat no està complint aquests compromisos allà on ho pot fer, tot i que té transferides la immensa majoria de competències estatals en matèria de natura i, per tant, és la principal responsable del seu compliment a Catalunya. Tanmateix, l'informe precisa que ara és un bon moment per complir les metes d'Aichi perquè no hi ha la pressió immobiliària que hi havia a inicis dels anys 2000, quan els interessos especulatiu i del ciment pressionaven amb força els poders públics.

Dificultats per informar-se i per participar

Segons Ecologistes en Acció, "la mala gestió de la informació i els limitats canals de participació encara empitjoren més la situació". El Conveni d'Aarhus va impulsar els drets d'informació i participació en matèria ambiental que els estats membres de la Unió Europea van adoptar. No obstant això, l'informe explica que alguns procediments administratius tenen previsions de participació ciutadana, però que la gran majoria d'actes i de processos de la gestió

del medi no compten amb normatives específiques.

El Consell de Protecció de la Natura és un sistema global de participació creat l'any 1985 que no es té en compte: el 2009, va reclamar la participació científica a tots els parcs naturals a través de la creació d'òrgans assessors; el 2011, va aprovar un informe sobre els reptes en la conservació dels espais naturals que reclamava mesures per actualitzar el marc normatiu i administratiu de figures de pro-

tecció dels espais naturals protegits. En cap dels dos casos no se'l va escoltar. A més, Ecologistes en Acció assegura que els parcs naturals no compten amb òrgans de participació social i només disposen d'uns òrgans rectors amb un funcionament irregular, competències poc definides i implicació escassa d'agents locals.

D'altra banda, la unitat d'Informació Ambiental de l'antic Departament de Medi Ambient i Habitatge va passar a Territori i Sostenibilitat el 2010 i el nou

Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural –que engloba la gran majoria de polítiques de biodiversitat– va quedar sense una unitat pròpia per garantir el compliment de la llei en matèria d'informació. Sovint, Ecologistes en Acció es troba amb incompliments legals pel que fa als terminis, preguntes o peticions contestades sis mesos més tard –o més– del termini màxim d'un mes que fixa la Llei 27/2006 o, directament, ignorades per l'administració.

Segons Ecologistes en Acció, el primer requisit per dur a terme unes polítiques públiques coherents és assumir la rellevància de la conservació de la diversitat biològica com a eix de govern. En aquest sentit, les metes d'Aichi serien una bona eina estratègica per aconseguir una societat en harmonia amb el seu entorn natural i que permeti una sostenibilitat a llarg termini. Això vol dir condicionar totes les polítiques sectorials i aprofitar els avantatges que brinda el paradigma d'una economia verda, però fugint de les temptacions de mercantilització de la naturalesa. "Reduir la importància de la natura als aspectes monetaris seria repetir els errors que ens han portat a la crisi social, econòmica i ambiental".

La crisi com a nou pretext

De moment, però, la realitat no juga a favor i, ara, hem passat a un altre extrem del joc democràtic: l'excepcionalitat que, arran de la crisi, elimina límits per reactivar els sectors econòmics. És per això que propostes com Eurovegas pretenien avançar sense obstacles, tot i vulnerar plans de regulació del sòl emparats per la legalitat vigent. Per sortir de la crisi, tot s'hi val; i, en conseqüència, la protec-

El grup ecologista afirma que el govern actual ha desmuntat tot el cos normatiu i d'estructura de gestió i conservació de la biodiversitat

ció de la natura passa a darrer terme. Ecologistes en Acció diu que el govern actual ha desmuntat tot el cos normatiu i d'estructura de gestió i conservació de la biodiversitat i ha retrocedit a gran velocitat pel que fa al marc de protecció de la natura. Artur Mas no només ha desfet progressos que van costar anys d'aconseguir i ha situat les polítiques de conservació de la natura a la cua de les prioritats, sinó que podria provocar que la Comissió Europea iniciés un procediment sancionador contra Catalunya que pot acabar en una multa econòmica milionària per l'incompliment de directives europees.

Red Eléctrica Española projecta una subestació elèctrica de Molt Alta Tensió en un espai catalanès com a zona verda protegida a Santa Coloma de Gramenet

SET FRACASSOS EN GESTIÓ DEL MEDI

1. Inexistència d'una estratègia de conservació de la biodiversitat

Després de 32 anys, la Generalitat ha estat incapaç d'aprovar una estratègia per impulsar la conservació de la biodiversitat a Catalunya. Segons Ecologistes en Acció, "les accions de conservació no tenen cap mena de coherència global ni responen a un procés planificat"

i la Direcció General del Medi Natural (Generalitat) i l'Àrea d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona mai no han estat capaces de coordinar-se, "ni quan estaven governades per partits enfrontats ni quan han estat governades pel mateix color polític".

3. Espais naturals protegits, desprotegits

Els espais naturals han patit, històricament, la manca d'una gestió planificada. En nou legislatures, la Generalitat ha estat incapaç d'aprovar cap document mínim de directrius o pautes per a la xarxa d'espais naturals protegits. El govern i la Diputació de Barcelona

han estat incapaços, després de més de trenta anys, de fusionar les xarxes d'espais naturals protegits i desenvolupar-hi una autèntica política global. Amb la darrera remodelació del govern de 2010, l'estructura tècnica per a la gestió dels espais naturals es va reduir a la meitat.

5. Fauna i flora oblidades

Catalunya és una de les poques comunitats autònomes que no disposa d'un catàleg de fauna amenaçada, cosa que la fa "quedar en un ridícul monumental". Després d'elaborar multitud de treballs i de la pressió exercida pel món conservacionista durant dècades, el projecte

de catàleg va arribar a ser sotmès a informació pública la primavera de 2010, però el canvi de govern va fer tornar el document al calaix. Algunes espècies estan incloses en plans de protecció, però "les accions són insuficients, ja que pateixen de la manca d'una estratègia global de conservació".

7. La gestió del medi marí, inexistent

Les competències del medi marí recauen en l'Estat, però la Generalitat té competències en relació a la decla-

ració d'àrees marines protegides separades de la costa i en aigües interiors. També és plenament competent en la gestió

2. Legislació obsoleta i incompliment de directives comunitàries

La Llei d'Espais Naturals de 1985 no s'ha actualitzat malgrat els avenços en el coneixement científic. Fa set anys que es va encetar la redacció d'una nova llei de la biodiversitat i el patrimoni natural, però, tant el govern anterior com l'actual han optat per ignorar tots els treballs desenvolupats per equips tècnics i consultories especialitzades. La Llei 12/2006 obligava a ordenar i reglamen-

tar els òrgans de govern dels espais naturals protegits en un termini de sis mesos; han passat sis anys i el govern ha estat incapaç de complir una llei del Parlament. Catalunya ja està incomplint la Directiva d'Habitats de la Unió Europea: les Zones Especials de Conservació de l'àmbit pirinenc s'havien d'haver declarat abans del desembre de 2009 i les de la regió mediterrània, abans del setembre de 2012.

4. Sense connectors ecològics

Cal una xarxa de connectors ecològics que relliguin el 30% del territori que està protegit i desconnectat a causa de l'augment massiu de la superfície urbanitzada i d'infraestructures de transport. Fa prop de vint anys, la Generalitat

va fer els primers treballs per a l'establiment d'un Pla Territorial Sectorial dels connectors ecològics; a principis dels 2000, es van fer més treballs que semblaven que es farien realitat, però, finalment, cap proposta no ha tirat endavant.

6. Protecció dels animals, endavant i enrere

El novembre de 2011, el Parlament va aprovar una Llei Omnibus que, sota l'excusa de la promoció econòmica, modificava la llei de protecció dels animals i que va provocar la captura, un mes després, de 60.000 ocells salvatges de cant. Aquesta llei vulnera la Directiva

d'Aus del Parlament Europeu i la llei del patrimoni natural i biodiversitat de 2007. El pas endavant és la prohibició de les curses de braus que impliquen la mort de l'animal; un pas insuficient, segons Ecologistes en Acció, perquè permet els correbous de les Terres de l'Ebre.

d'espais marins inclosos a la Xarxa Natura 2000, però, fins l'any 1990 no comença a actuar sobre el medi marí amb un mínim de rigor i amb intencions de conservació. Ho fa a

través de la llei de protecció de les Illes Medes, un bon exemple, segons l'entitat ecologista, que la preservació del medi és compatible amb les activitats econòmiques.

, així està el pati

BARCELONA · LA FAMÍLIA DE LA VEÏNA DE SANT MARTÍ EMPRENDRÀ ACCIONS JUDICIALS PER EXIGIR RESPONSABILITATS

Deu testimonis confirmen que un projectil disparat pels Mossos va ferir Ester Quintana

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Felip Puig va assegurar, en una roda de premsa a la seu del Departament d'Interior i en unes declaracions fetes en el marc d'una visita a les Franqueses del Vallès, que Ester Quintana no podia haver estat ferida per una pilota de goma ni cap altre projectil llançat pels Mossos d'Esquadra: "En aquella zona, no es van llançar pilotes de goma ni projectils; ni tan sols hi va haver càrregues". Però no només això. Puig va posar en qüestió les paraules de Quintana tot dient que eren "incongruents". Quan ha passat una setmana dels fets i els metges han confirmat que la veïna de la Verneda ha

Felip Puig va afirmar en dues ocasions que els Mossos no eren culpables de les greus ferides a l'ull

perdut la visió de l'ull esquerre i ha patit greus lesions al pòmul, tots els elements apunten que va ser ferida per un projectil llançat mitjançant una escopeta dels antidisturbis de la Brigada Mòbil. El testimoni de les cinc persones que l'acompanyaven en el moment dels fets és sòlid i congruent. A més, mitjançant la crida feta a través de les xarxes socials, unes altres cinc vianants han certificat que, en aquell punt exacte, al voltant de les nou del vespre del dia de la vaga general, van veure com els policies baixaven de les furgonetes i disparaven. En Lluís, que acompanyava l'Ester en el moment de l'impacte, explica que tots dos van creu-

ar per la calçada des de la vorera Llobregat del passeig de Gràcia en direcció al carrer Casp. Va ser exactament aleshores que un escamot, com a mínim, de tres furgonetes de la Brigada Mòbil es va aturar a la confluència del passeig de Gràcia amb la Gran Via, per sota de la font ornamental. Els agents van baixar i van començar a disparar. Tant és així, que una altra noia es va protegir dels trets ubicant-se darrere el quiosc de premsa que hi ha davant l'oficina del Banc Santander. Els projectils llançats pels agents anaven en direcció a la plaça de Catalunya. El soroll de les detonacions de les escopetes va fer que, de tant en tant, la gent girés el cap en direcció a la Gran Via. Aquest va ser el gest que va fer que l'Ester mirés en direcció a la Gran Via i un projectil li impactés a l'ull esquerre.

Origen i trajectòria inequívoc

La trajectòria del bòlid no deixa massa marges al dubte: el lloc d'origen va ser exactament on es trobava un antidisturbis en posició d'atac, que sostenia una escopeta llançadora de projectils. De fet, un altre testimoni va recollir les restes d'un d'aquests projectils a la vorera del passeig de Gràcia i l'objecte ja és a mans dels advocats que iniciaran les accions judicials per exigir totes i cadascuna de les responsabilitats al voltant del cas. En una roda de premsa, Òscar Quintana, germà de la víctima, va assegurar que la família té molt clar el que va passar aquella nit i va fer una crida a la col·laboració ciutadana per facilitar la recopilació de proves, dades i testimonis. Us podeu adreçar a la família i la campanya de suport a través de l'adreça animsester@gmail.com i la pàgina de Facebook *Ojo con tu ojo*.

EDU BAYER

Ester Quintana poc després d'haver rebut l'impacte que li ha fet perdre la visió d'un ull

ROBERT BONET

Roda de premsa de familiars i amics d'Ester Quintana al lloc dels fets el dimarts 20 de novembre

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

MIRALLS

Alexei Kiselev

“A Rússia,
la pressió sobre
el col·lectiu LGTB
és constant”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Sortint de la
violència estructural

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 128

DIRECTA 295

21 de novembre de 2012

A FONTS | UN LLEGAT PER REIVINDICAR

L'esquerra de l'esquerra

Absent avui de la memòria pública i ignorada per la majoria d'estudis sobre el tardofranquisme i la transició, l'esquerra revolucionària organitzada a escala estatal va constituir, durant els anys 60 i 70 del segle passat, un àmbit d'acció política i social per a desenes de milers de persones. En un context com l'actual, d'eferescència de la mobilització social, resulta més útil que mai recordar –i reivindicar– el llegat d'aquelles persones i organitzacions que, a l'esquerra de l'esquerra, van lluitar per uns objectius emancipadors. Tot seguit, es presenten els col·lectius que, en el marc d'aquella complexa constel·lació, van tenir més rellevància.

**Pau Casanellas
i Ricard Martínez i Muntada**
afons@setmanaridirecta.info

El sorgiment de l'esquerra revolucionària s'emmarca en el de la *nova esquerra* a l'Europa occidental i les Amèriques a partir de 1956, impulsat per la *desestalinització*, pels processos de descolonització i per les revolucions xinesa, cubana, algeriana i vietnamita, així com per un nou cicle de mobilitzacions socials i polítiques. El 1968, en tota la seva dimensió (geogràfica, social, política i cultural), condensaria simbòlicament molts d'aquests elements. Sectors de les noves generacions d'activistes s'allunyaven de l'esquerra tradicional a causa del que percebien com una integració de la socialdemocràcia en el sistema i la renúncia dels partits comunistes a la revolució.

Una part d'aquesta radicalització –per descomptat no tota– cristal·litzaria en noves organitzacions que, reivindicant per a si l'autèntica continuïtat del comunisme, sovint es van adscriure a algun dels seus corrents dissidents: el maoisme i altres variants del marxisme-leninisme, el trotskisme i el consellisme, entre altres.

L'emergència de l'esquerra revolucionària sota el franquisme

A l'Estat espanyol, la presència d'una dictadura feixista va imprimir característiques específiques a aquest procés, que té la seva base en l'ascens d'un nou antifranquisme social i polític a partir de finals dels anys 50. En l'àmbit de l'esquerra política, les especificitats eren la pràctica absència del PSOE en l'oposició de l'interior i la posició hegemònica del PCE-PSUC en la lluita contra el règim. Els sectors radicalitzats i les organitzacions que en van sorgir van criticar la política de Reconciliació Nacional formulada pel PCE el 1956 i la seva pos-

terior proposta de Pacte per la Llibertat, ratificada pel partit en el VIII Congrés (1972). Més endavant, a mitjan anys 70, recriminarien al PCE-PSUC el que interpretaven com a renúncia a una ruptura d'arrel amb la dictadura i la supeditació de la mobilització social a la negociació de les cúpules dirigents de l'oposició amb el govern.

Davant d'això, l'esquerra revolucionària va sostenir, fins a principis dels 70, una perspectiva d'enderrocament revolucionari del franquisme que –segons la majoria d'aquestes organitzacions– obriria el camí al socialisme. Posteriorment, es modularia aquest enfocament: es defensaria la necessitat de desmantellar o depurar l'aparell repressiu dictatorial i la reivindicació de la República i de l'autodeterminació

L'esquerra revolucionària va sorgir impulsada per la 'desestalinització', la descolonització, les revolucions xinesa, cubana, algeriana i vietnamita i les mobilitzacions de 1968

de les nacions oprimides. L'horitzó socialista apareixia més llunyà, però no s'hi renunciava ni es considerava que es pogués assolir per vies pacífiques, a causa de la inevitabilitat de donar resposta a la previsible violència reaccionària. Tot plegat va comportar que aquestes organitzacions tinguessin una posició crítica, si bé amb accents diversos, en relació a la manera com es va produir el canvi polític que va portar a la democràcia parlamentària.

Una constel·lació d'organitzacions

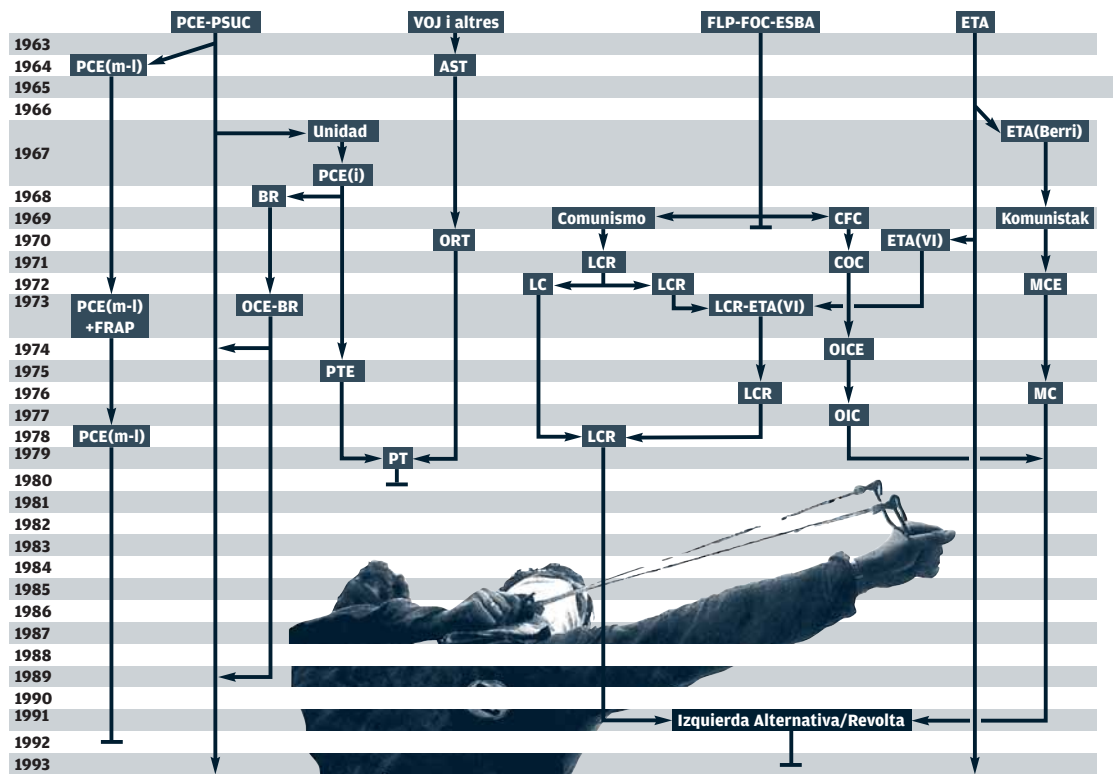
L'organització revolucionària d'aparició més primerenca va ser el PCE(m-l), fundat a finals de 1964 fruit de la unió d'una sèrie de grups de l'interior i de l'exili que s'havien escindit del PCE. D'adscripció maoista –primer proxinès, més endavant exclusivament proalbans–, el PCE(m-l) concedia una importància central a la lluita per la sobirania nacional espanyola davant del “ianqui-franquisme” i formulava un plantejament anticolonial de guerra popular que dugué a una revolució democràticopopular. El 1971, va impulsar el FRAP, en el marc del qual es va anar consolidant l'aposta per l'acció armada. L'estiu de 1975, una sèrie d'atemptats van causar la mort de tres agents policials. La repressió subsegüent va fer minvar greument la capacitat operativa del PCE(m-l) i del FRAP i va culminar amb l'afusellament de tres dels seus militants –juntament amb dos integrants d'ETA– el 27 de setembre d'aquell any. Tanmateix, el PCE(m-l) va subsistir fins a l'any 1992.

El 1967, un sector radicalitzat del PSUC se'n va escindir i va formar el grup Unidad, nucli a partir del qual es constituïria el PCE(i), posteriorment PTE. Els trets d'identitat del PCE(i) es van constituir a partir de referències a Lenin, Stalin i Mao –especialment per la revolució cultural–, tot i que el partit sempre es va caracteritzar per un cert eclecticisme ideològic. Així mateix, durant una primera etapa, el PCE(i) va destacar per la contundència de les accions d'agitació i la reivindicació de la lluita armada. Entre 1972 i 1973, però, es va produir una profunda reorientació que va segellar una “línia de masses”. Transformat en PTE el 1975, a partir de 1976, el partit va impulsar la CSUT en l'àmbit sindical (un dels pilars de la qual va ser el SOC andalús). Després de no obtenir representació electoral a les eleccions generals de 1977 i 1979, va iniciar la fusió amb l'ORT, però la formació resultant (PT) va tenir una vida efímera.

Organitzacions com PCE(i)/ PTE, ORT, MCE, LCR, BR, OICE o PCE(m-l) sovint són caricaturitzades com a artefactes extravagants amb expectatives irreal

També a Catalunya, el 1968, es va constituir Bandera Roja (BR), a partir –entre altres– d'un sector de filiació parcialment claudinista separat de l'incipient PCE(i). BR es va definir com a leninista i va adoptar el maoisme com a referència. Es va orientar cap al “treball de masses”, la qual cosa va fer que tingués certa presència en sectors universitaris, d'ensenyament, professionals, catòlics progressistes i, molt especialment, veïnals. La seva expansió a altres zones, sobretot Madrid i València, va donar lloc a la constitució d'una estructura de partit,

Principals organitzacions d'esquerra revolucionària d'àmbit estatal 1963-1993

* Per a més claredat, es prescindeix de les escissions d'ETA i el PCE que no afecten l'objecte d'aquest article

que rebria el nom d'OCE-BR (1973). L'any següent, bona part de la seva militància va ingressar al PCE-PSUC. La resta ho faria el 1989.

El 1970, va néixer l'ORT, si bé els orígens de la formació se situen a principis dels anys 60, quan grups obrers catòlics actius a les fàbriques i pertanyents a les VOJ (vinculades als jesuïtes), juntament amb altres col·lectius, van decidir coordinar-se i van crear, cap al 1964, l'AST. La seva declaració de principis (1966) sintetitzava elements de procedència cristiana, llibertària i comunista i manifestava una vocació genèricament anticapitalista i antitotalitària. Després de la creació de l'ORT, la nova formació es va definir com a marxista-leninista. A diferència d'altres grups, però, l'ORT no contemplava la perspectiva immediata d'una revolució socialista, sinó d'una revolució democràtica, ja que considerava que la contradicció fonamental es donava entre l'imperialisme i l'oligarquia, d'una banda, i la classe obrera i la resta del poble, de l'altra. El 1976, va promoure la creació del Sindicato Unitario. Ja hem fet esment del fracàs de la unificació amb el PTE.

Al seu torn, l'LCR es va constituir el desembre de 1970 a partir del grup Comunismo, que el 1969 havia trencat amb les Organitzacions Front (FLP-FOC-ESBA) per aproximar-se al trotskisme. El 1972, va quedar dividida en dues branques, LCR i LC, que es reunificarien (1978) sota el nom de la primera. Així mateix, ETA VI Asamble, provinent d'una escissió de l'organitza-

ció basca, es va unificar amb l'LCR el 1973. Estratègicament, l'LCR partia de la necessitat de dur a terme una acció revolucionària de masses que acabés posant a l'ordre del dia la revolució socialista. Posteriorment, aquesta orientació es matisaria amb la defensa de la ruptura radical amb el franquisme com a primer pas de la lluita pel socialisme. Malgrat perdre una part important de la militància, durant els anys 80, es va centrar en el treball dins els moviments socials i, el 1991, es va unir a l'MC per formar Izquierda Alternativa (als Països Catalans, Revolta), que es va dissoldre dos anys després.

Una comprensió en profunditat de l'esquerra revolucionària hauria de situar-la en el marc d'una lluita de classes creixent i hauria de reconèixer la dimensió anticapitalista de l'antifranquisme

Constituït el 1972, l'MCE va sorgir d'ETA-berri, formada el gener de 1967 pel sector obrerista d'ETA, que n'havia estat expulsat. Els referents d'ETA-berri eren la revolució cubana i, més endavant, l'obra de Lenin. L'agost de 1969, el grup es va transformar en Komunistak-Movimiento Comunista Vasco. A partir de 1970, va evolucionar cap al maoisme i, unificant-se amb l'Organización Comunista de Zaragoza el 1971, va consti-

tuir l'MCE. El 1974, va començar a allunyar-se del maoisme i el tercermundisme. A la darreria dels 70, va patir una forta crisi, però va sobreviure durant els 80 prioritzzant, com l'LCR, els moviments socials (alhora que esdevenia més i més crític amb el marxisme). La fusió frustrada amb l'LCR ja ha estat al·ludida anteriorment.

L'organització de creació més tardana (1974) va ser l'OICE. Els seus orígens es trobaven en el grup *¿Qué hacer?*, que havia abandonat el FOC el 1969 tot criticant el que considerava una instrumentalització del moviment obrer per part dels partits. Aquell mateix any, el grup va formar els CFC, que es fragmentarien el 1971. El més gran dels grups resultants, els COC, es va unificar el 1974 amb els Núcleos Obreros Comunistas del País Basc per crear l'OICE. Al llarg de la seva trajectòria, l'organització es va obrir a diverses tradicions marxistes: la consellista, la gramsciana, la maoista o la trotskista. Des de la defensa d'un programa anticapitalista i sense renunciar a la construcció d'un partit revolucionari, va posar l'accent en la necessitat d'autoorganització de la classe obrera. Amb el pas del temps, va evolucionar cap a un marxisme-leninisme més ortodox i es va acabar integrant a l'MC el 1979.

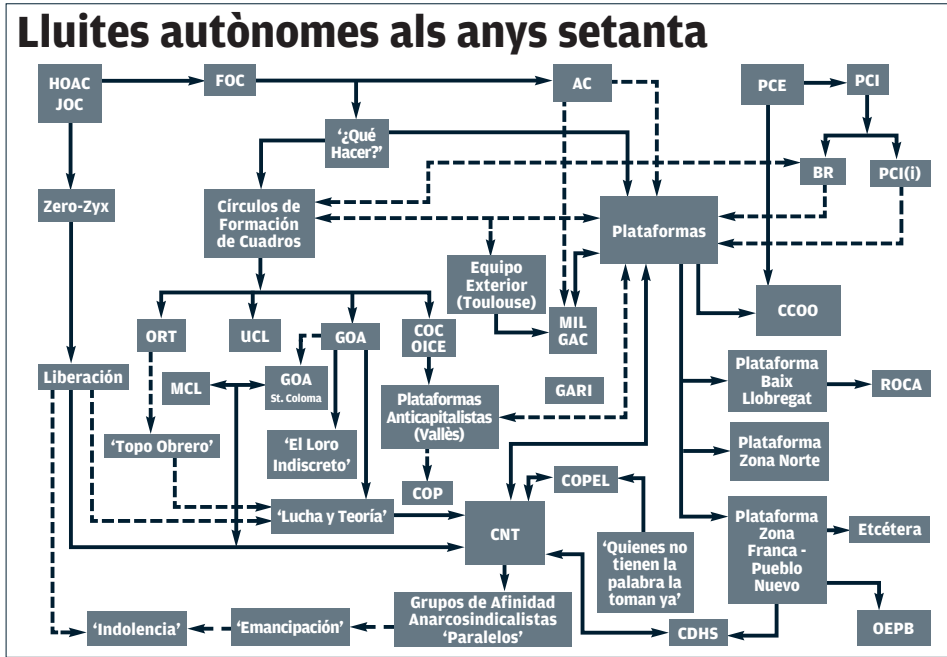
Un llegat per reivindicar

Des del final del procés de canvi polític que va culminar amb la instauració d'una democràcia parlamentària a l'Estat espanyol, el llegat de l'esquerra revolucionària ha estat, generalment, igno-

rat. I alguns dels pocs treballs que s'hi han aproximat han estat condicionats per la restringida definició del camp del possible que era hegemònica en el moment de la seva pròpia elaboració. Això ha comportat que, sovint, les organitzacions revolucionàries apareguin com a artefactes extravagants, les expectatives de les quals –un enderrocament del franquisme que obrís el camí cap a una transformació social profunda– resultaven irrealistes en una societat (l'espanyola dels anys 60 i 70) caracteritzada, suposadament, per la moderació de la classe obrera. Aquesta visió, no exempta de determinisme retrospectiu, sobredimensiona elements de cultura moderada realment existents i tendeix a ignorar un conflicte social en el marc del qual es van formular propostes que, situant-se a l'esquerra del camp del possible, pugnaven per ampliar-lo.

Cal recordar el llegat dels sectors que van lluitar per uns objectius emancipadors

Una comprensió en profunditat del fenomen de l'esquerra revolucionària hauria de situar-la en el marc d'una lluita de classes que no va fer altra cosa que aguditzar-se fins que es va ultrapassar l'equador dels anys 70. I hauria de reconèixer, també, la dimensió anticapitalista present en l'antifranquisme. I és que el món políticocultural de les comunitats militants de l'esquerra revolucionària no era estanc: tenia molt en comú amb el conjunt de l'esquerra política i social més activa. Va ser precisament aquest bagatge comú el que, en bona mesura, es va quedar pel camí al llarg del procés de canvi polític. I és aquest bagatge el que cal reivindicar encara.

ELABORACIÓ: Fernando Paniagua de Paz

Portada de 'Nuestra clase', revista de la Unión de Marxistas Leninistas y de los Comités Obreros

TAULA DE SIGLES:

- AC. Acción Comunista
- AST. Acción Sindical de Trabajadores
- BR. Bandera Roja
- CCOO. Comisiones Obreras
- CFC. Círculos de Formación de Cuadros
- CDHS. Centre de Documentació Històric-Social
- CNT. Confederación Nacional del Trabajo
- COC. Círculos Obreros Comunistas
- CSUT. Confederación de Sindicatos Unitarios de Trabajadores
- ESBA. Euskadiko Sozialisten Batasuna
- ETA. Euskadi ta Askatasuna
- FLP. Frente de Liberación Popular
- FOC. Front Obrer de Catalunya
- FRAP. Frente Revolucionario Antifascista y Patriótico
- GARI. Grupos de Acción Revolucionaria Internacionalista
- GOA. Grupos Obreros Autónomos
- HOAC. Hermandad Obrera de Acción Católica
- JOC. Juventud Obrera Católica
- LC. Liga Comunista
- LCR. Liga Comunista Revolucionaria
- MC. Movimiento Comunista
- MCE. Movimiento Comunista de España
- MIL-GAC. Movimiento Ibérico de Liberación-Grupos Autónomos de Combate
- OCE-BR. Organización Comunista de España-Bandera Roja
- OIC. Organización de Izquierda Comunista
- OICE. Organización de Izquierda Comunista de España
- ORT. Organización Revolucionaria de Trabajadores
- PCE. Partido Comunista de España
- PCE(i). PCE (internacional)
- PCE(m-l). PCE (marxista-leninista)
- PSOE. Partido Socialista Obrero Español
- PSUC. Partit Socialista Unificat de Catalunya
- PT. Partido de los Trabajadores
- PTE. Partido del Trabajo de España
- SOC. Sindicato de Obreros del Campo
- UCL. Unión Comunista de Liberación
- VOJ. Vanguardias Obreras Juveniles

Autoorganització i horitzontalitat: l'autonomia obrera

Fernando Paniagua de Paz

Els últims anys del franquisme es van caracteritzar per una escalada de la conflictivitat social i laboral, que va explotar definitivament el 1976. En aquest context, diversos nuclis de treballadors van intentar articular un espai organitzatiu revolucionari, de classe, que no estigués supeditat a la influència de cap estructura de partit. Durant el 1969, les lluites entre el FOC i el PSUC pel control de les coordinadores de les Comissions Obreres (CCOO) van portar un grup de militants independents, algunes procedents del FOC, a fer una autocrítica de les formes organitzatives de Comissions. Amb aquest objectiu, es van agrupar al voltant del butlletí *¿Qué hacer?*, des del qual s'acusava els partits de voler utilitzar l'emergent organització de les treballadores com a "corretja de transmissió" dels seus programes polítics i també com a nucli d'extracció de noves militants. La lluita contra el control de les CCOO per part dels partits polítics va donar pas a una reflexió al voltant de l'autonomia de la classe obrera i la necessitat de dotar-se de mitjans organitzatius per concretar-la. En un primer moment, aquest nucli va adoptar el nom de Círculos de Formación de Cuadros (vinculat a les Plataformes de CCOO). Les seves premisses fonamentals eren la teorització de la pràctica, la recerca d'una nova forma organitzativa i el rebuig de les intel·lectuals per retornar la direcció del moviment a la classe obrera. Després

d'una ruptura interna, els Círculos es dividiran en quatre branques, tres de les quals s'acabaran configurant com a partits o confluint amb organitzacions ja existents: l'ORT, la Unión Comunista de Liberación i els Círculos Obreros Comunistas. La quarta branca aprofundirà en la reflexió organitzativa al voltant de l'autonomia i es constituirà com a Grupos Obreros Autónomos. Els GOA s'aproparan a posicions consellistes –entre les seves integrants, calaran les lectures de Pannekoek, Castoriadis, Korsch, Lukács o la Internacional Situacionista– i advocaran amb més força per la ruptura amb l'esquema leninista clàssic d'organització política. Conseqüentment, el grup concebia la revolució socialista com el fruit de l'aprofundiment organitzatiu al voltant dels consells obrers. A la pràctica, un dels aspectes més innovadors dels GOA va ser la creació d'una biblioteca de llibres prohibits –situada en un pis del barri del Clot, just a sobre d'una comissaria de policia!–, que arribarà a tenir prop de 3.000 exemplars a disposició de tot el moviment obrer de Barcelona. Es tractava d'una iniciativa perfectament coherent amb la insistència del grup en la formació teòrica de la classe obrera per assolir l'autonomia respecte a intel·lectuals, partits i sindicats. Després de la divisió dels GOA, alguns dels seus nuclis van continuar actius i van impulsar les revistes *El Loro Indiscreto* i *Lucha y Teoría*. Altres formacions, com el MIL-GAC, també es van situar en el mateix espai polític.

“A Rússia, la pressió sobre el col·lectiu Alexei Kiselev

Alexei Kiselev (Griazi, Rússia, 1984) és professor de llengua i literatura russa i activista del col·lectiu Gai Rússia. El mes de juny d'enguany, després de ser detingut a Moscou arran d'una protesta contra l'empresonament del grup punk Pussy Riot, va aconseguir escapar-se de la comissaria i abandonar el país. Després de passar per Estocolm, va arribar a Barcelona, on actualment compta amb l'assistència de l'Associació Catalana de Solidaritat i Ajuda als refugiats (ACSAR). Com a refugiat polític per motius d'orientació sexual i opinió, relata en primera persona les dures condicions que han de patir quotidianament els col·lectius LGTB a la Rússia de Putin: durant els últims cinc anys, ell mateix ha estat detingut quinze vegades i ha patit tres atacs neonazis i diverses agressions policials.

Carles Masià

Traducció consecutiva del rus al català: Montse Domènech
entrevista@setmanaridirecta.info

El Tribunal Europeu de Drets Humans va criticar Rússia el 2010 per no respectar el dret a la llibertat de reunió i per exercir discriminació basada en l'orientació sexual. Quina és la situació actual dels drets de les lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals (LGTB) a la Rússia actual?

Actualment, la situació a Rússia és molt pitjor que la de 2010. Potser perquè, ara, el poder està intentant guanyar-se la simpatia de la població en general amb l'aprovació d'una sèrie de lleis contra el que anomenen “propaganda homosexual”. Aquesta legislació fa referència, sobretot, a població no adulta. Abans, quan anàvem a manifestar-nos a les regions fora de Moscou, simplement, ens deien que estava prohibit. Ara, no ens ho permeten fer basant-se en aquesta llei, que estableix que no es pot fer “propaganda homosexual” davant de menors d'edat. A Rússia, tu et pots manifestar individualment amb una pancarta i muntar el teu piquet, però, si sou dues persones, això ja suposa un motiu de detenció. Hi ha el cas d'un noi que es manifestava amb una pancarta que reproduïa un lema molt famós de l'actriu Faina Ranievskaia, on deia: “Desgraciat el país que no pugui

defensar la llibertat de cadascú de fer el que vulgui amb el seu cul”. Va ser detingut per això. Així doncs, qualsevol persona que participi en un acte sota la bandera del moviment LGTB pot acabar arrestada. I el problema de fons és que no només et detenen, sinó que també et pot agredir gent fanàtica i homòfoba; però, a aquesta gent, la policia no la toca.

El fet que, a partir de les eleccions de 2011 –quan van començar a fer accions conjuntes amb el grup de punk Pussy Riot–, se't comencés a considerar opositor al govern va augmentar l'assetjament cap a la teva persona?

Sí. Sóc amic de les Pussy Riot i hem fet moltes coses junts. I en pensàvem fer més, però també s'ha de tenir en compte que, en el context actual, molta gent té por.

Creus que l'empresonament d'aquest grup i casos com el teu ajudaran a sensibilitzar internacionalment sobre la situació dels drets humans a Rússia?

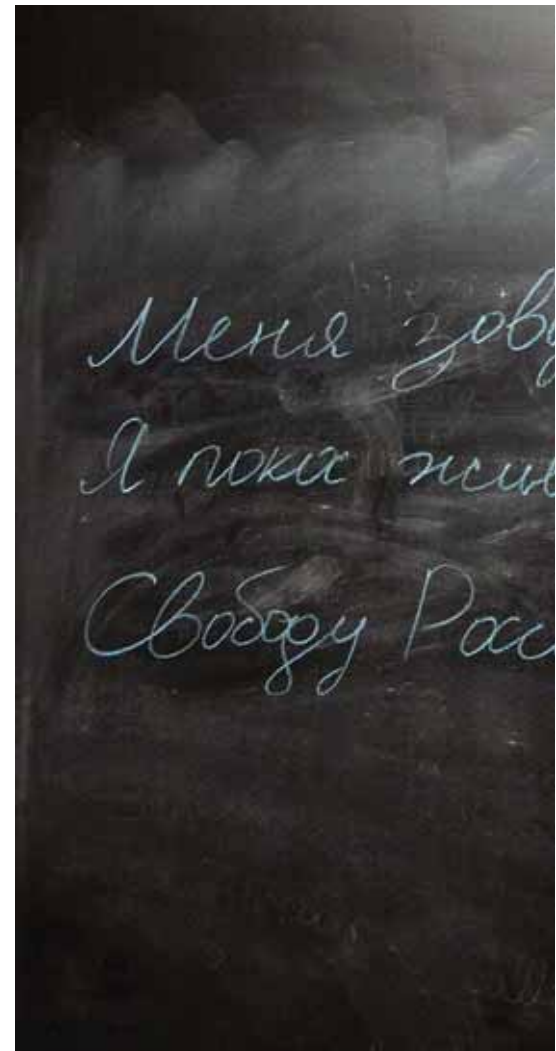
La pressió sobre el col·lectiu LGTB és constant, no et pots moure sense sentir la pressió del poder i la societat en general, incloent-hi els periodistes. I també hi ha algunes organitzacions de drets humans progovernamentals que no accepten l'homosexualitat. Potser defensen altres causes, però no aquesta. D'altra banda, pel que fa als drets humans en general, les elits polítiques i dels negocis, així com la màfia, tenen moltes familiars que viuen i fan les seves activitats fora de Rússia. Si se'ls prohibís l'entrada a Europa, segur que les coses podrien canviar, ja que moltes d'aques-

–
“A Rússia, qualsevol persona que participi en un acte sota la bandera del moviment LGTB pot acabar arrestada”
–

tes elits prefereixen tenir els diners aquí perquè creuen que Rússia és massa inestable. En aquest sentit, hi ha el cas interessant del jurista Serguei Magnitski, que va confeccionar una llista de persones que evadien capitals del país. Al final, el van tancar a la presó, evidentment, i allà va morir. Per tant, això és el que preocupa de veritat les elits: una llista de persones que és a mans de la Unió Europea. Penso que difondre això faria molt més mal que qualsevol acció o manifestació que puguem fer.

Es coneix el cas d'algun polític que s'hagi declarat públicament gai?

Ara mateix, això és una cosa impensable. Hi ha un actor anomenat Boris Moiseev que, durant la dècada de 1990, es va declarar obertament homosexual, però, ara que forma part de Rússia Unida, el partit de Putin, assegura que, en

aquells moments, només interpretava un paper que no tenia res a veure amb la realitat.

Quin paper ha jugat l'Església ortodoxa durant aquests últims anys en relació amb el respecte de drets com els LGTB o el de l'avortament?

A Rússia, la ideologia de l'Església ortodoxa ha substituït el comunisme. Amb tot, en general, la població hi creu força superficialment, igual que feien amb el comunisme: per això no van gaire a l'església i no se saben les oracions. No obstant això, la consideren una autoritat i el poder polític ho utilitza per promoure la seva propaganda amb una actitud xovinista. D'altra banda, a les escoles, hi ha una assignatura de cultura ortodoxa i, a les zones musulmanes, una de cultura islàmica. Bàsicament, el seu discurs consisteix a comparar els homosexuals amb qualsevol tipus de perversió. Pel

ctiu LGTB és constant”

“Em dic Alexei.
Visc a Barcelona.
Llibertat per
a Rússia!”

FOTOGRAFIA:
Bàrbara Boyero

sexuals. Després, amb Borís Ieltsin, hi va haver una mica més de relaxació i hi havia la voluntat d'entrar a la Unió Europea, per això es va derogar. Però, l'actitud sempre ha estat la mateixa: prohibir i empresonar.

Quines aliances o grups de suport amb altres partits o moviments socials teniu a Rússia a l'hora de desenvolupar la lluita pel reconeixement dels drets LGTB?

A Rússia, hi ha una tradició de molta burocràcia. A Moscou, els activistes són més propensos a sortir al carrer, formen un nucli més radical, mentre que, a Sant Petersburg, hi ha organitzacions que formalment ens donen suport, però no trepitgen el carrer, ja que la llei contra la propaganda homosexual ja s'aplica. En canvi, a la capital, encara no. Per tant, vam ser els activistes de Moscou els que vam haver d'anar a Sant Petersburg a protestar contra l'aprovació d'aquesta llei. També ens ajuda l'associació Arc de Sant Martí, amb qui coincidim en molts aspectes. A l'associació Gai Rússia, ens trobem per parlar dels problemes que tenim i per organitzar accions concretes, però el més important és l'organització de la diada de l'orgull gai a Moscou.

“Hi ha algunes organitzacions de drets humans progovernamentals que no accepten l'homosexualitat”

Com és la vida quotidiana d'una persona que no segueix les pautes que marca l'heterosexualitat normativa?

A Moscou, no pots anar amb la teva parella tranquil·lament pel carrer i fer cap demostració d'afecte, ja que podries rebre. I ja no et dic res si vius a províncies, allà, et poden matar directament. A la capital i a Sant Petersburg, hi ha bars i llocs on ens podem reunir, però, a les ciutats de menys d'un milió d'habitants, no hi sol haver cap espai per trobar-nos amb tranquil·litat. Precisament, l'11 d'octubre vam fer una acció anomenada *sortir de l'armari* en un indret on, evidentment, no hi havia cap mena d'indicació externa. I va acabar amb agressions per part d'ultranacionalistes emmascarats i armats, que van provocar diverses lesions i commocions cerebrals a algunes persones que hi van assistir.

Per acabar, com a persona refugiada, què esperes de la teva estada a Catalunya?

De moment, no tinc cap intenció de tornar a Rússia perquè m'empresonarien, allà no tinc possibilitats de viure amb normalitat mentre duri aquest règim. Ara, m'estic adaptant a la nova realitat, estic aprenent l'idioma i espero conèixer gent, tot i que mantinc els vincles amb la meua associació i tots els companys i companyes.

que fa a l'avortament, oficialment hi estan en contra, però, a la pràctica, el toleren. S'ha de tenir en compte que, si l'avortament es prohibís a Rússia i Ucraïna, hi hauria una revolució perquè, tradicionalment, sempre s'ha practicat moltíssim. Ara bé, la situació de la dona sempre ha estat molt feble, mai no han importat gaire els seus drets. I l'avortament és una sortida davant determinades situacions de precarietat econòmica, sobretot de dones dependents de l'home. Sovint, aquestes dones són obligades a avortar pels familiars o els marits.

Arran de l'esfondrament de l'anomenat socialisme real, els països de l'antic bloc de l'Est han experimentat un creixement de les opcions feixistes i xenòfobes. Quina incidència té aquest sector a la Rússia actual?
Després del desmembrament de l'antiga Unió Soviètica, la

societat tenia una sensació semblant a la que podia tenir Alemanya després de perdre la I Guerra Mundial: humiliació, sentir-se ofesos... Tots aquests sentiments van ser els que, després, van provocar l'augment del nacionalisme. De fet, molta gent considera que Europa i els EUA són l'enemic i que també hi ha un enemic al Caucas. En definitiva, moltes persones creuen que tots aquests enemics volen que Rússia s'empobreixi, que la gent visqui malament... i això permet el creixement d'un nacionalisme exacerbant.

Creus que, durant l'etapa de la Unió Soviètica, l'administració era més tolerant amb els homosexuals que ara, o bé el tema LGTB sempre ha estat un tema tabú a l'antiga URSS?

Fins l'any 1993, hi havia l'article 121, que ja era vigent durant l'època soviètica i que permetia empresonar homo-

Sortint de la violència estructural

Coincidint amb les eleccions autonòmiques, es commemora el Dia Internacional contra la Violència vers les Dones i les Nenes. Cada 25 de novembre, la Xarxa de dones feministes contra les violències masclistes promou la commemoració d'aquest dia sortint al carrer per sensibilitzar l'opinió pública sobre les diverses manifestacions de violència física, psicològica, econò-

mica o social que impedeixen que les dones tinguin garantits els seus drets com a ciutadanes. Projectes com el de la cooperativa Tamaia permeten que les dones que demanen ajuda surtin de l'engranatge de la violència i iniciïn un procés sensible i respectuós d'identificació i recuperació dels danys que han tingut en les seves vides i en la dels seus fills i filles.

Rakel Escurriol

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

L'any 1960, a la República Dominicana, les germanes Minerva i Maria Teresa Mirabal van ser posades a la presó, juntament amb els seus marits, acusades de pertànyer a l'agrupació política 14 de juny, un moviment clandestí contrari al règim dictatorial de Rafael Trujillo. Al contrari dels seus companys, van ser posades en llibertat ràpidament i, amb el suport de la seva germana Patria, van encapçalat un intens activisme per a l'enderrocament del règim autoritari. El 25 de novembre de 1960, quan les Papallones –tal com eren conegudes en els entorns reaccionaris dominicans– es traslladaven a veure els seus marits reclusos a la presó, diversos membres de la policia secreta, per ordre del propi dictador, van assassinar-les brutalment i van voler fer creure que havien patit un accident de cotxe. Quan la població es va assabentar de la notícia, commocionada per la mort de les activistes, el rebuig a la dictadura es va enfortir. Mig any més tard, el maig de 1961, el règim de Trujillo va acabar de sobte, després de l'assassinat del cap d'Estat. El cas de les

Tamaia treballa per construir un nou entorn de llibertat per a les dones que han patit algun tipus de violència

germanes Mirabal és un exemple de terrorisme d'Estat i de la violència brutal contra les dones, però, a més, és una mostra de la lluita pels drets socials desenvolupada per les dones fermes als seus ideals. L'any 1999, les Nacions Unides van homenatjar les tres germanes i van constituir el dia del seu assassinat com el Dia Internacional contra la Violència vers les Dones i les Nenes.

Viure sense violència

Rere la visió d'una societat lliure de violències en les relacions interpersonals i socials, segura per a les dones, les nenes i els nens en les seves vides quotidianes i amb un compromís profund per l'eradicació de la violència masclista, es presenta Tamaia, una entitat pionera en el treball sobre violència masclista, constituïda l'any 1992 i amb seu a Ca la Dona, un espai de solidaritat feminista de dones i per a dones. El projecte treballa per construir un nou entorn de llibertat per a les dones que han patit alguna forma de violència i han pres consciència de l'abús viscut. Durant els seus vint anys d'existència, l'entitat ha acompanyat més de 5.000 dones i ha dut a terme nombroses accions per sensibilitzar i educar la societat perquè identifiqui i elimini les tra-

Tamaia lluita per ajudar les dones a trencar el cercle de la violència masclista

- **Robert Bonet**

ces de violència masclista dels actes, creences i hàbits de totes les estructures socials. Al llarg de la seva trajectòria, Tamaia ha contribuït a l'eradicació de la violència masclista a través de tallers de prevenció de la violència en la parella jove, activant un marc conceptual de comprensió de la violència masclista, desenvolupant un model d'intervenció especialitzada i estructurant un programa de recuperació per a dones, divulgat en diferents àmbits professionals, socials i institucionals.

Més enllà de la llei

Malgrat tenir dues lleis que emmarquen la protecció de les dones que han estat víctimes de violència, la llei espanyola *Ley Orgánica de Medidas de Protección Integral Contra la Violencia de Género* de 2004 i la catalana dels *Drets*

de les Dones per l'Eradicació de la Violència Masclista de 2008, en l'elaboració de les quals van participar diversos col·lectius socials de dones, ens trobem amb un panorama complex. Les dures retallades socials dels darrers temps han fet minvar els recursos d'atenció i, per tant, s'està reduint la potencialitat inicial i, en conseqüència, s'està desproveint les víctimes de recursos per sortir de l'engranatge de la violència.

Des de fa uns anys, ha anat prenent força una reacció dels sectors més conservadors, centrada a donar arguments que facin desconfiar de les dones i que col·loquin els homes com a víctimes de "l'alliberació femenina" i d'un procés gens assolit d'igualtat entre sexes. Han sorgit conceptes nous com les denúncies falses, la síndrome d'alienació parental, la promulgació de la custòdia

'Guía de la buena esposa'. Postals basades en material docent que utilitzava la Sección Femenina de la Falange Española durant els anys cinquanta a l'assignatura 'Economia Domèstica'

compartida com una bona mesura (sense que, a nivell social, realment hi hagi una millora dels drets de les dones i una coresponsabilitat de les figures de criança). Tots aquests missatges posen en dubte les dones que acudeixen a buscar ajuda i, sovint, se les posa en qüestió i se les monitoritza. Es prioritza descobrir si estan mentint o no, si tenen proves i si es trencarà una família arran d'una denúncia. En canvi, estem sent testimonis de la impunitat de què gaudeixen molts homes que han exercit violència, ja que el sobreseïment de casos i l'absolució han augmentat.

Una altra dificultat es palesa en la nova tendència judicial d'oferir la mediació com a solució en els casos de relacions on hi ha violència. Aquest fet, per una banda, col·loca la violència com a conflicte interpersonal i no situa la responsabilitat de qui decideix fer ús de la violència, per l'altra, oblidat l'abús de poder i condueix a negociacions marcades per la por i la tendència a l'assumpció d'acords desiguals, ja intrínsecs en una relació.

El sobreseïment de casos i l'absolució d'homes que han exercit la violència ha anat augmentant els darrers anys

els privilegiats com a homes a fi de generar relacions més justes i respectuoses. Cal que uns i altres ens plantejem el mal que fa el patriarcat, no únicament a les dones, sinó també als homes.

Per tot això, el treball sobre la violència a les xarxes i els moviments socials i el treball personal fet per dones i homes continua sent clau. Entitats com Tamaia, que treballen per la difusió d'altres models de relació i per fer visibles les persones que han aconseguit sortir de relacions abusives, són transcendents per enfortir-nos personalment i per dur una vida lliure de violències.

La solució d'aquesta problemàtica no ha de ser exclusivament penal. El nombre de dones que han mort a mans de les seves parelles o exparelles s'ha mantingut igual durant els darrers anys, tot i que ha davallat el nombre de denúncies i de detinguts. Aquest fet ens fa pensar que la violència no està disminuint, sinó que es fa invisible enmig d'unes xifres que no mostren quantes dones pateixen violència psicològica, física o sexual i quants nens i nenes es troben en risc actualment.

+INFO

tamaia@tamaia.org
elditalanafra.blogspot.com

Tot i que la problemàtica cada vegada s'ha fet més visible, continuem sense saber quines són les causes que realment propicien les relacions abusives. Hem de poder plantejar-nos la desigualtat actual de les dones en la nostra societat; els models amorosos proposats socialment, que promulguen l'amor romàntic i donen pocs referents d'altres tipus de relacions més igualitàries i respectuoses; el tractament de la violència masclista als mitjans de comunicació, i tots aquells mites que tenim presents en relació a com és una dona maltractada i com és un home maltractador.

l'increment de relacions de violència masclista entre les parelles joves és un fet: diferents estudis han posat de relleu que la joventut reproduceix relacions de desigualtat i d'abús, cosa que fa imprescindible el paper de la prevenció en la conscienciació i la generació d'eines que facilitin la identificació de les víctimes de relacions abusives. També resulta imprescindible atorgar la possibilitat als nois de crear nous models de masculinitat en què perdin

Manifestació convocada per la Xarxa de dones feministes contra la violència el 25 de novembre de 2011
-
Albert Garcia

DONES MORTES A MANS DE LA SEVA PARELLA O EXPARELLA

	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
ESTAT ESPANYOL	72	60	68	71	75	56	73	61
CATALUNYA	11	8	10	10	9	10	13	10

Dades de l'Institut de la Mujer i del Departament d'Interior de Catalunya

	2008	2009	2010	2011
Denúncies per violència masclista	13.493	14.097	12.998	10.209
Detinguts	8.057	7.810	6.949	5.119
Dones mortes	9	10	11	10
Nens/es morts	2			
Trencaments de condemna	1.454	1.465	1.230	1.388

Dades del Departament d'Interior de Catalunya

Resistència feminista 2.0

Ruben Sánchez

El patriarcat i les seves violències són ferides que pateixen les societats de tot el món i que el poder polític tapa sense desinfectar ni cicatritzar. Vera Baboum, activista feminista palestina creadora de la primera casa d'acollida a Palestina, reflexionava sobre el fet que els blocs i les xarxes socials tenen l'oportunitat d'empoderar les dones sobre una situació personal de violència, a partir de construir-los una nova identitat com a supervivents i d'impulsar la creació de xarxes de suport mutu entre les dones que viuen unes mateixes situacions de violència.

Així doncs, segons l'activista palestina, fomentar l'autodefensa emocional és bàsic per trobar instruments pràctics que desenvolupin la capacitat de resiliència de les dones que volen trencar relacions, situacions i processos de violència.

Amb aquest objectiu, el 2010, va néixer El dit a la nafra, un espai virtual que enxarra lluites feministes fent d'altaveu de webs i associacions que tracten la violència masclista, difonent activitats, jornades i xerrades reflexives sobre la perspectiva de gènere i recuperant de manera visual la història oblidada de les dones lluitadores.

La solidaritat, el nostre aliment

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

El fet que més de 150 persones en formació, uniformades amb les seves caputxes i les seves samarretes blaves on es llegeix "Sí soy rentable", o que cinc companys haguem decidit iniciar una vaga de fam deixa clar que no ens trobem davant una forma de lluita a l'ús. Ambdues intenten ser maneres de lluitar afilades i contundents, perquè sabem que només així aconseguirem travessar la teranyina que Telefónica-Movistar ha teixit al voltant dels mitjans de comunicació de masses. Són uns dels seus millors finançadors.

Algú es podria preguntar, per què tanta lluita per un sol acomiadament? Nosaltres pensem que qualsevol acomiadament imprecident o, simplement injust que denoti la indefensió del débil amb el poderós hauria de despertar un atribut humà triturat i enterrat per aquesta pseudo-cultura del campí qui pugui, la solidaritat. Aquesta batalla ja l'hem guanyada.

El meu acomiadament és particular, però, al mateix temps, és representatiu i simbolitza l'atac contra uns drets laborals que, a través del que alguns han anomenat el pacte social, han anat perpetrant la patronal i els sindicats majoritaris durant els darrers quinze anys. Un acomiadament per baixa mèdica.

Per totes aquestes raons, no deixa d'entrar gent per la porta de la tercera planta de la central del Paral·lel. Companys de plantilla que vénen a mostrar-nos la seva solidaritat. Sabem, que alguna cosa s'està movent als centres de treball, quelcom que estava adormit i que tenia una bona part de la plantilla intimidada. Però també vénen tot tipus de col·lectius, periodistes i polítics a donar-nos suport. Els nostres cossos es deterioren, però, més enllà que aconseguim la meua readmissió o no, tenim la certesa que aquesta lluita està contribuint a despertar un valor tan preuat com la solidaritat. D'alguna manera, és el nostre aliment.

Marcos Andrés

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS MEDIA

El Grup Godó torna a actuar com a corretja de transmissió de les informacions del Departament d'Interior

La jornada de vaga del 14-N va tornar a posicionar els mitjans de comunicació audiovisuals i escrits del Grup Godó com a portaveus no oficials del Departament d'Interior, tenint en compte que van transmetre i donar com a vàlides totes les informacions provinents del cos dels Mossos d'Esquadra i van evitar corregir-les, malgrat les evidències i testimonis que les desmentien.

El primer cas on s'evidencia que el diari *La Vanguardia* pren la versió oficial de la policia autonòmica és quan, a l'article titulat "*Batalla campal en Barcelona y Madrid al final de la huelga general*" (edició digital, 14/11/2012), parla d'un "menor ferit per la porra dels Mossos" i dona cobertura a la versió policial dels fets ocorreguts a Tarragona durant una manifesta-

ROBERT BONET

ció de piquets, on un menor de tretze anys va acabar rebent punts de sutura al cap. A l'article del mateix diari on es tracta l'afer del nen colpejat per agents antidisturbis ("*Huelga General: Un niño herido en una carga policial en Tarragona*", edició digital, 14/11/2012), es transcriuen literalment, com a

informació aportada pel periodista, els paràgrafs setè i vuitè del comunicat emès pels Mossos d'Esquadra on es justifica l'agressió amb el suposat rebot de la porra i el fet que un segon agent que presumptament no coneix els fets succeïts colpeja una persona asse-

per l'Agència Catalana de Notícies es pot veure que el recorregut de la porra és de dalt a baix. També es pot veure que el mateix noi rep més cops de porra quan ja és a terra.

El tractament ofert pel canal 8TV de l'actuació repressora dels Mossos d'Esquadra no és diferent

del de *La Vanguardia*. Al programa *8 al dia* emès el dia 15 de novembre, la periodista Gemma Liñán, després de les declaracions del company de la dona ferida per un projectil disparat per un agent antidisturbis, corrobora les declaracions del conseller sobre la inexistència del llançament de bales de goma a la plaça Catalunya i assegura que les ha contrastades amb altres agents de policia que formaven part del dispositiu. En cap moment esmenta altres fonts que no siguin policials, com les testimonis dels fets que acompanyaven la dona ferida o els metges d'oftalmologia de l'Hospital de Sant Pau on s'està tractant. Diverses persones presents a la plaça i al centre de Barcelona van veure com els Mossos d'Esquadra disparaven contra les manifestants. RAMON SAMBLAS

PREMSA

Els diaris de la dreta espanyola van agitar l'antisindicalisme durant el 14-N

Les portades dels diaris de la dreta espanyola van mostrar una actitud davant la vaga general fortament oposada abans i després de la protesta. El dia de la vaga, l'*ABC* obria amb "*Huelga contra España*" i *La Razón*, amb el titular "*Coacción ge-*

neral", tot i que l'edició s'havia imprès abans de que comencés la vaga i encara no havia succeït cap incident relacionat amb la jornada de vaga.

Després de la vaga general del 14 de novembre, aquest era el panorama periodístic: l'*ABC* titu-

lava amb "*España prefiere trabajar*" i deia que la vaga general havia estat un fracàs, mostrant la fotografia d'una peixatera que havia obert el seu negoci. El diari *El Mundo* titulava "*De fracaso en fracaso*", fent referència a l'im-

pacte de les últimes convocatòries de vaga general, i mostrava la fotografia d'una dona que es tapava les orelles quan passava pel costat d'una manifestació sindical. Finalment, el diari *La Razón* posava com a títol de portada un gran "*Fracasados*". A la foto de sota el titular, sortien els líders

sindicals en blanc i negre, mentre subjectaven una pancarta on es podia llegir: "*Sin futuro*" (la pancarta estava feta a color). La intenció era relacionar el fracàs de la vaga i la inexistència futura del moviment sindical, segons *La Razón*. JAVIER BORRÁS ARUMÍ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Denia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIJUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

Caelowara
Filmació i edició de vídeos per a particulars, institucions i empreses
Mòbil: 628525032
caelowara@hotmail.com
www.caelowara.com
<http://www.facebook.com/caelowara>

La Burxa
comunicació popular des de 1998
www.nodo50.org/kamilosetas

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

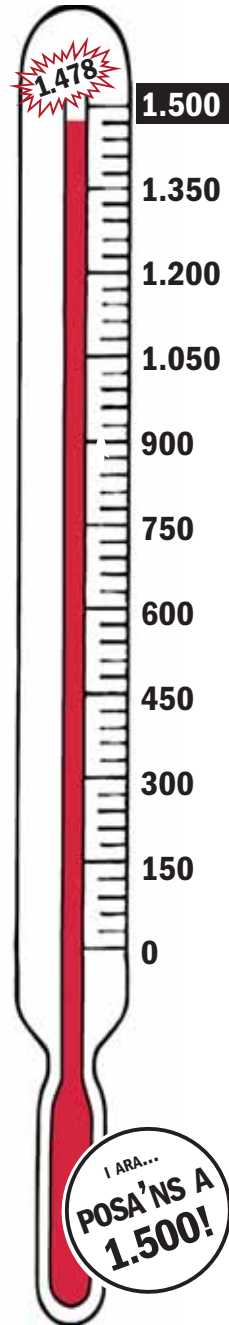
malea
teteria malea s.c.c.l.
casotons i berranos, casolans i ecològics
www.malea.cat

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL
www.ronda.coop

espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

CONTRA LA LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 35 | Espai Icària · Arc de Sant Cristòfol, 11-23 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonaccuccs 6 | Quiosc Tallers · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15 | Koiton club · Rossend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GAVÀ:** Art Voltaic · Sant Joan, 1. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Can Ramon · Baixada Santa Trinitat 5 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Llibreria Drac · Ferran Puig 38. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27 | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 16 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de subscripció

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web <www.setmanaridirecta.info>. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'ARGENTINA · EL BARRI DEL CARRER CAMINITO GENERA XARXES DE SOLIDARITAT PER REVERTIR LA POBRESA

La Boca, entre la pobresa i el flaix

CHRISTIAN OSTROSKY

Les façanes de metall pintades de colors vius són la imatge més buscada per les càmeres de les turistes

Jordi Molina
Buenos Aires (Argentina)

Els grups de turistes envaeixen cada dia el pintoresc barri de la Boca. Les casetes amb façanes de metall pintades de colors vius serveixen de diàna per als objectius Nikon de les visitants, repartides massivament entre Caminito i la Bombonera. Darrere les parets de llauna, però, s'amaga la crua realitat d'un dels barris més castigats de Buenos Aires, una ciutat de contrastos on el sud abandera la cara amarga del *glamour porteño*.

Els elevats índexs d'atur, fracàs escolar i exclusió social reflecteixen la situació de pobresa que viu la zona sud de la capital argentina. La Boca, tot i ser un dels barris més atractius per a les visitants, no s'escapa d'aquesta estadística alarmant. Les organitzacions no governamentals alerten que més de la meitat del seu veïnat viu per sota del llindar de pobresa. "No sempre ha estat així", assenyalava el professor d'història Héctor Yúnez. Abans que la febre groga colpejés la capital argentina, durant la segona meitat del segle XIX, les classes benestants poblaven el sud de la ciutat. No obstant això, la proximitat al *riachuelo*, principal punt d'infecció del virus, va

provocar un èxode massiu de la burgesia cap al nord. Les casernes van quedar buides i ràpidament es van omplir d'immigrants, la majoria provinents de l'Estat espanyol i Itàlia, que van dividir aquests grans edificis en petits apartaments de pocs metres quadrats on, avui dia, malviuen famílies senceres. Paradoxalment, les façanes de metall dels habitatges del barri són el principal atractiu turístic de la zona.

Més de la meitat del veïnat del barri de la Boca viu per sota del llindar de pobresa

Molts *porteños* alerten del risc que suposa passejar per la Boca, sobretot si es pretén recórrer els carrers allunyats de Caminito, icona turística per excel·lència. Ara bé, més enllà de les precaucions que cadascú pot prendre en qualsevol visita, el reclam més apassionant d'aquest barri històric són les iniciatives socials. Precisament, aquesta és l'essència de la seva figura més representativa, el pintor Quinquela Martín (1890-

1977), artífex del teixit assistencial de la Boca d'avui. "Li devem molt, a Quinquela", explica Estela Suárez, treballadora social de la Fundació para el Bienestar de la Gente, on cada dia atenen entre 150 i 200 infants en edat de primària que hi van per alimentar-se. "Ofereim un dinar reforçat, ja que alguns d'ells viuen en famílies que no tenen res per sopar", explica la seva companya Carolina Brizuela, una de les deu treballadores de la fundació, que compta també amb una xarxa de voluntàries que comparteixen classes de reforç i d'un equip de psicòlogues. Malauradament, més de la meitat dels projectes presentats a les institucions són denegats.

El cartró com a mitjà de vida

Entre el caos del trànsit de la Boca i els gossos que passen mig coixos pels carrers, s'obren pas els carros arrossegats per cavalls, des d'on, a cada cantonada, salten els infants, a la caça de qualsevol tipus de cartró. Són els anomenats *cartoneros*, que es guanyen la vida amb la venda d'aquest material. Es tracta d'un ofici de subsistència molt estès a tota la ciutat, principalment als barris amb més producció publicitària, però és en la senzillesa de la Boca on trobem una de les seves compradores més

fidels i entranyables: l'editorial Eloisa la Cartonera.

Vuit treballadores dediquen el seu temps a transformar aquesta matèria primera en llibres. "Algunes editorials que simpatitzen amb la nostra funció ens presten textos, que imprimim i adornem amb portades de cartró fetes per nosaltres", explica Míriam, orgullosa. Cada paquet de cartró es paga a 25 centaus i, en un dia, poden arribar a comprar desenes de capsos, que permeten que els cartoneros obtinguin un sou, ínfim però vital. "Sense col·laboració privada, no existiríem", afegeix Quimi, un altre treballador, que denuncia la manca de suport públic que rep l'associació. La falta de recursos públics s'ha d'emmarcar en un context polític de tensió, en què la gestió kirchnerista viu una important onada de rebuig. Una part notable de la societat, com mostren les desenes de milers de persones que es van aplegar al centre de la capital el 8 de novembre, considera populista el mètode de contractació social d'un govern que, com els corrents peronistes -salvant les distàncies-, desperta odis i passions.

Art per a tothom

A la Boca, els índexs de fracàs escolar se situen molt per sobre dels

CARLOS REUSSER MONSALVEZ

Mural en record de les desaparegudes durant la dictadura militar argentina (1976-1983) a la Boca

de les zones benestants de la ciutat. Per aquest motiu, fa deu anys, la Fundació Proa va escollir aquesta porció de la capital federal per posar les bases del seu projecte cultural. Andrés Herrera, el responsable de premsa, relata el repte que ha significat per a l'entitat traçar un circuit de mostres en aquesta zona: "Posem en circulació exposicions de primer nivell per apropar el millor de l'art i la cultura al barri". L'excel·lència de les mostres de Proa contribueix a empoderar un barri on el veïnat difícilment consumeix art i les visites guiades per a escoles de la zona pretenen despertar la sensibilitat i la curiositat del jovent per la creació.

Aquesta és part de l'altra cara de la Boca, coneguda arreu del món per ser el bressol del futbol argentí i castigada durament pels estereotips de perillositat que circulen per Buenos Aires, que emboïren la tasca humana que hi ha al darrere. Una tasca que recull el llegat d'Evita Peron, la dona que, per algunes, va canviar el concepte de caritat pel de justícia social a l'Argentina. Segurament, potser la màgia de la Boca d'avui s'hagi de buscar lluny del recorregut del bus turístic i deixar-se seduir, com sol passar, per la solidaritat que aflora als racons més humils.

, roda el món

MÈXIC · EL CAPITALISME MÉS CRU I L'ANOMENADA 'GUERRA CONTRA EL NARCO' CONVIUEN MENTRE LA IMPUNITAT CADA DIA ÉS MÉS ESCANDALOSA

Narcoviolència i neoliberalisme: dues cares de la mateixa moneda?

Andreu Jerez
Ciutat de Mèxic

Olga Pérez Salazar viu a Ciutat de Mèxic des de fa més d'un any i mig. Va fugir de l'Estat de Chihuahua, al nord-est del país, perquè, allà, la seua vida corria perill. Els antecedents ho deixaven patent: sis dels seus familiars, entre ells, quatre germans, van ser assassinats per l'exèrcit, segons la versió d'Olga. De versió oficial no n'hi ha. Ni l'Estat ni la judicatura mexicanes han resolt les morts dels seus familiars. Olga és un exemple viu de les crues conseqüències de l'anomenada guerra contra el narcotràfic que sacseja bona part del país: l'omnipresent impunitat i els milers de desplaçaments interns.

Tota la seua família va abandonar el poble on vivia: les condicions de vida es van fer insostenibles. Tot va començar l'any 2007, quan l'encara president Felipe Calderón va decidir desplegar l'exèrcit a Ciudad Juárez i altres poblacions de la vall de Juárez amb l'objectiu, oficialment, de combatre el narcotràfic, ens explica Olga, visiblement afectada, al seu pis de protec-

ció oficial situat en un barri treballador del DF. Mentre ens mostra fotografies de l'enterrament del seus germans, Olga relata la seua dura història, de vegades amb llàgrimes als ulls, superada pels sentiments: "La meua família, obrera i d'esquerres, tenia un llarg historial d'activisme social. Alguns dels meus germans fins i tot s'havien enfrontat amb els narcotraficants de la regió. Però, amb l'arribada dels soldats, les violacions dels drets humans per part de les forces de seguretat de l'Estat es van fer sistemàtiques".

La guerra contra el narco "és una estratègia per encobrir violacions de drets humans"

El president en funcions mexicana, Felipe Calderón (del conservador Partido de Acción Nacional, PAN), va iniciar l'anomenada guerra contra el narcotràfic l'any 2006. Calderón ha repetit fins a la sacie-

Mural de propaganda de l'exèrcit al Campo de Marte de Ciutat de Mèxic

tat que l'objectiu d'eixa guerra era acabar amb el càncer del narcotràfic i la violència derivada del crim organitzat. Calderón no ha aconseguit el seu objectiu ni molt menys: l'inici de l'esmentada guerra va provocar que la narcoviolència i la violència estatal s'estengueren per bona part del territori mexicà sense que, ara per ara, estiga clar qui combat contra qui, qui dispara contra qui, qui mata qui. Esta brutal guerra de marcat caràcter postmodern (tràfic de drogues i armes, crim organitzat transnacional, presència d'una violència indiscriminada i cruel a les xarxes socials, etc.) ha generat una producció acadèmica i periodística àmplia sobre un fenomen que algunes autores ja descriuen com a guerra civil o narcoterrorisme.

70.000 morts en sis anys

El preu humà que està pagant la societat mexicana per la guerra iniciada per Calderón és enorme: la Procuraduría General de la República (PGR) comptabilitza més de 47.000 morts entre 2006 i els primers mesos de 2012. Altres mitjans i organitzacions no governamentals com el Movimiento por la Paz con Justicia y Dignidad, encapçalat pel poeta Javier Sicilia (un fill del qual també va ser assassinat per narcos), ja parlen de més de 70.000 morts. La xifra inclou tant narcotraficants com policies, efectius militars i civils i exemplifica a la perfecció la violència de baixa intensitat en què viu immers el país.

Organitzacions com el Movimiento por la Paz, a més de jugar un paper d'oposició extraparlamentària cada vegada més definit,

apunten les (incòmodes) causes de la narcoviolència: la droga que mata gent a Mèxic es consumeix fonamentalment als Estats Units i a Europa; les armes i les bales que maten gent a Mèxic són importades il·legalment dels Estats Units al veí del sud, cada vegada més ofegat per la violència i la corrupció; la impunitat no és una realitat inevitable, és conseqüència de la manca de voluntat política d'acabar amb ella; de víctimes, n'hi ha de primera, segona i tercera categoria, segons el seu patrimoni i la seua classe social.

Com apunta Günther Maihold, titular de la Càtedra Humboldt del Col·legi de Mèxic: "El moviment encapçalat per Javier Sicilia intenta dignificar les víctimes considerades com a baixes col·laterals pel

ANDREU JEREZ

discurs oficial, negades per unes autoritats que senyalen que la *guerra del narco* només està implicat morts entre els integrants dels grups criminals. És precisament aquesta criminalització implícita de les víctimes civils la que està impulsant les familiars a mobilitzar-se contra una comunicació oficial de la violència que no respecta la integritat de les persones”.

La CIA als orígens dels narcos

La periodista mexicana Anabel Hernández afegeix un component polític històric a l'origen del poder que té el crim organitzat actualment a Mèxic i altres països llatinoamericans: “Durant gairebé una dècada (1981-1989), la CIA va donar suport al moviment armat de la contra nicaragüenca per derrotar el govern establert pel Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN). L'agència d'intel·ligència va executar el seu disseny a través de finançament i de suposades missions humanitàries. Eren els anys de la guerra freda: els Estats Units consideraven que l'FSLN era un gran perill per a la regió a causa de les seves tendències marxistes-leninistes i que s'estava a punt de gestar una nova Cuba a l'Amèrica Central. (...) Quan va esclatar l'escàndol Iran-contra, l'any 1986, l'e-

quip de Reagan va reconèixer que 'alguns dels recursos obtinguts per la venda d'armes dels Estats Units a l'Iran van ser destinats als contres'. (...) Diversos funcionaris de la CIA (...) van col·laborar amb narcotraficants de l'Amèrica Llatina per obtenir recursos destinats a la contra nicaragüenca”.

La criminalització implícita de les víctimes civils està impulsant les familiars a mobilitzar-se

Segons Anabel Hernández, que fa servir documents desclassificats de la CIA i de la DEA (agència antidroga dels EUA) per a la seua tesi, l'agència d'intel·ligència nord-americana va donar suport als grups armats contrarevolucionaris a l'Amèrica Central, en detriment tant de la salut pública de la població dels EUA com dels drets humans a l'Amèrica Llatina. Una perspectiva històrica que encaixa amb l'opinió dels germans Cerezo: l'anomenada guerra contra el nar-

cotràfic i el model econòmic neoliberal no són més que dues cares de la mateixa moneda.

Víctimes ignorades

Els tres germans Cerezo van ser detinguts l'any 2001 per presumpta col·laboració amb la guerrilla mexicana de les Fuerzas Armadas Revolucionarias del Pueblo (FARP). El jutge no va poder demostrar la seua relació directa amb les accions de les FARP, però sí una afinitat ideològica: dos d'ells van ser condemnats a set anys i mig de presó i el tercer, a tres i mig. Els germans Cerezo es consideren víctimes de l'Estat mexicà perquè asseguren que van patir tortures a mans de la policia després de la detenció i perquè consideren que la condemna és injusta.

En el moment de l'arrest, els Cerezo rondaven els vint anys d'edat i estudiaven a la Universitat Autònoma de Mèxic (UNAM). Ara, més de deu anys després, continuen treballant a l'UNAM encara que més aviat allunyats del món acadèmic: regenten una petita cafeteria a la Facultat de Filosofia i Lletres, que els serveix per finançar el treball del Comitè Cerezo, guardonat amb el Premi de la Pau d'Aquisgrà (Alemanya) 2012. Els tres germans fa anys que documenten les violacions comeses per les forces de seguretat mexicanes contra activistes, periodistes i qualsevol civil que demane la seua ajuda. Des d'una posició rotundament anticapitalista, els

germans Cerezo consideren que l'anomenada guerra contra el narco “és una estratègia per encobrir violacions de drets humans” contra activistes socials i contra la societat civil en general. Una guerra contra el narcotràfic que, en la seua opinió, ha contribuït a l'aprofundiment del neoliberalisme i de la conseqüent vulneració sistemàtica dels drets civils més bàsics: “Això implica el suport de part de l'Estat mexicà a empreses transnacionals i mexicanes per al desenvolupament de megaprojectes; aquest suport consisteix a espantar, arraconar i fins i tot assassinar qualsevol persona que, en l'exercici dels seus drets civils, defensi el territori i els recursos naturals del país”.

Amnistia Internacional denuncia l'augment de denúncies de tortures per part de les forces de seguretat

Al seu últim informe de violacions de drets humans per part de l'Estat, el Comitè Cerezo documenta més de 180 casos entre inicis de 2011 i finals del primer trimestre de 2012. I sembla que hi

ha algú a qui no li agrada massa el treball: els Cerezo ja han rebut diverses amenaces de mort. Amnistia Internacional, una organització no governamental poc susceptible de defensar posicions anticapitalistes, també alerta sobre les violacions sistemàtiques dels drets humans a Mèxic: a l'informe recent titulat *Culpa-bles conocidos, víctimas ignoradas*, AI denuncia l'alarmant augment de denúncies de tortures per part de les forces de seguretat durant el sexenni legislatiu que està a punt d'acabar.

Olga Reyes, militant activa del Movimiento por la Paz, fa temps que ha perdut l'esperança d'aconseguir justícia. Per això pensa en l'exili als Estats Units -on viu part de la seua família- com a única possibilitat per a un futur millor. No en va, l'1 de desembre, Enrique Peña Nieto, guanyador de les eleccions presidencials del juliol en representació del Partido Revolucionario Institucional (PRI), partit que va posseir el poder durant més de 70 anys a Mèxic i que forma part de l'*statu quo* del país, prendrà possessió de la presidència. Olga Reyes i els germans Cerezo coincideixen en l'anàlisi del futur proper de Mèxic: res no canviarà amb el PRI al poder. El futur president segur que aplicarà el continuïsmen en política econòmica i de seguretat, en detriment de la defensa dels drets humans i el combat contra l'escandalosa impunitat regnant al país.

ANDREU JEREZ

Olga Reyes Salazar va fugir de l'Estat de Chihuahua després que l'exèrcit mexicà assassinés sis dels seus familiars

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

‘I visqueren felices...’ contes de lesbianes amb final feliç i en català

Una invitació a la creació literària

SUSANA G.

Hi havia una vegada un grup de dones i lesbianes de vida alegre amb ganes de contagiar l'alegria a d'altres dones i lesbianes. No sabien gaire com es feia, això de contagiar l'alegria. Si busques 'contagi' al diccionari, només hi trobes el contagi de la grip o de coses pitjors... Però i l'alegria? Com es podia contagiar, l'alegria? Això es preguntaven per separat cada una a casa seva, rumia que rumiaràs, fins que un dia van decidir quedar per berenar. Assegudes davant unes infusions i molta xocolata, van decidir convocar lesbianes, trans i dones en general a escriure històries amb final feliç, històries sobre nosaltres. Així va néixer 'I visqueren felices...', un projecte literari, una invitació a la creació que vol ser un contagi de la felicitat.

Mercè N. Ventura
expressions@setmanaridirecta.info

La idea és llegir històries amb final feliç que ens representin, que parteixin de les pròpies experiències (encara que no siguin específicament autobiogràfiques) del dia a dia com a persones que habitem un món on, sovint, no ens deixen cabre, perquè som rares, maldestres, grasses, solteres, promíscues, xicotots, floretes, sense feina remunerada, amb mainada, massa efusives o massa callades, velles, mandroses, precàries... El projecte, doncs, convidava lesbianes, trans i dones en general de totes les edats a escriure contes, fotovel·les, contes il·lustrats o còmics amb dues condicions bàsiques: que hi apareguin personatges lèsbics i que tinguin un final feliç.

Històries amb final feliç...
Com molt bé explica la novel·lista Isabel Franc, premiada recent-

ment amb el Terenci Moix i padrina del projecte, la literatura escrita per lesbianes al llarg de la història és pràcticament nul·la o pren forma de tragèdia. Aquest fet contribueix a la invisibilitat que patim les lesbianes i a la creació d'un imaginari negatiu. La nostra sexualitat, els nostres cossos, la nostra vida no apareix representada a la literatura i, quan hi apareix, és a través de drames, de relacions tortuoses, d'infelicitat i de suïcidis. Aquest silenciament no és fruit de l'atzar, sinó més aviat del perill que representem les lesbianes: la demostració que una dona sense un home és com un peix sense bicicleta.

Històries en català...

El català és una llengua minoritzada. De la mateixa manera, el lesbianisme és una identitat sexual minoritzada (i dic *minoritzada*, no *minoritària*). Volem que la veu abolida de les lesbianes

prengui cos a través de la creativitat en una llengua que també han volgut abolir.

Un nou imaginari

I visqueren felices... neix amb la il·lusió de generar un espai de trobada de lesbianes de diferents àmbits, generacions i bagatges. Una proposta amb l'objectiu de promoure una visió àmplia del que és el món lèsbic, no només sobre les relacions sexoafectives, sinó també

sobre com construïm famílies escollides, sobre com envellim, ens cuidem, etc. A través del projecte, volem contagiar-vos l'alegria de ser com som, tal com ens l'han sabuda contagiar escriptores com Maria-Mercè Marçal i Andrea Nunes Brions, projectes com Cortocircuit, associacions com Tamaia i Candela, professores com Mercè Otero Vidal o Rosa Sanchís, col·lectius com As Candongas do Quirombo i les Kafetes de la Revolutsa per a dones, lesbianes i trans, i totes les mares, àvies, germanes, ties i amigues que han lluitat i lluiten per fer-nos aquest món vivible com a subjectes rebels.

COM PARTICIPAR-HI?

La data màxima de lliurament és el 8 de febrer i, posteriorment, se'n publicarà una selecció en un recull col·lectiu (el proper 28 de juny).

Pot ser una creació individual o col·lectiva. Si treballes en l'àmbit educatiu, formal o no formal (instituts, espais, caus, escoles d'adults, etc.), et convidem a fer-ne difusió.

+INFO:

ivisquerenfelices.blogspot.com

La talla 50

Alles botigues de talles grans, totes som reines, ferotges reines de pell elàstica i vertiginós embolcall càlric.

De pits gegantíssims, atlètiques aixecadores de pes.

A vegades tinc diners (no gaires), però a vegades en tinc i puc provar de comprar uns pantalons que no m'estrenyïn, una faldilla de colors o una samarreta que no sigui asimètrica. És clar, en aquestes botigues trobo moltíssimes vestimentes (més carnassa per a la moda capitalista) i jugo a

vestir-me i despollar-me perquè ja no ploro als emprovadors.

Sóc selectiva i, tot i que la dependenta m'agrada a experimentar amb la moda, trobo una presó fins en aquestes robes per a "tall ample", com diu ella.

Imitant la talla 38, la 58 més o menys és el mateix: moda opressora per a la dona.

—Miri, senyora, jo no podria treballar amb aquest vestit posat...

—Ja, nena, però vas tan a la moda, et queda tan bé...

Surto de la botiga tan ràpid com puc i, de camí cap a casa, li truco:

—He tornat a anar a la botiga, estic una mica trista. Estic fora de les talles i també de la moda.

És clar que sempre podré apuntar-me a un curs de disseny o confecció i aprendre a fer-me la meua pròpia roba, (fora de les normes del mercat) Ella riu i em diu: —Per què vols aprendre a vestir-te quan el que necessites és aprendre a despollar-te?

Cuentos y fábulas de Lola Van Guardia. Isabel Franc / Lola Van Guardia, 2008: Egales, Barcelona-Madrid, traduït al català per Sònia Moll i Heura Marça.

ARTS ESCÈNIQUES

Mil voltes rebel

La dotzena edició del Novembre Vaca consolida el projecte com una de les associacions escèniques capdavanteres en la defensa del paper creatiu de la dona

Marc Farràs
expressions@setmanaridirecta.info

Durant la seva època d'èssplendor, la fàbrica Fabra i Coats s'anomenava popularment *Can Mamella*. Algunes veus diuen que és perquè el 80% de la plantilla eren dones; d'altres consideren que és perquè, gràcies als ajuts pioners que ofería l'empresa a les empleades (cobertura sanitària, vacances pagades i pensions, fa més d'un segle!), la fàbrica era vista com un doll que no parava de rajar. No deixa de ser irònic que, avui, la vella nau industrial, reconvertida en centre de creació contemporània, aculli les integrants del Projecte Vaca, que agrupa dones professionals de tots els àmbits escènics. La història és molt capritxosa.

La reivindicació de la dona creadora, l'excel·lència artística i la investigació són els eixos de treball del Projecte Vaca

Com tantes altres aventures entusiastes, el Projecte Vaca va néixer en un pis d'estudiants. Carme Poll i Gemma Rodríguez el van fundar el 1998, fiblades davant la invisibilitat de la dona damunt i darrere els escenaris. Els números i la realitat les avalen. La presència de la dona en l'organi-

Fragment d'«El rap de Lady M», una mostra de la força escènica del col·lectiu de reivindicació femenina Projecte Vaca

grama dels espectacles és, encara avui, minoritària (al voltant d'un 40% en la interpretació i tan sols d'un 20% en la direcció).

Laura Freijo (dramaturga i directora) i Mercè Pau (actriu) em reben al vestíbul de la Fabra i Coats entre assaig i assaig. Fa més d'una dècada que formen part de l'associació. Sembla que un cordó umbilical les uneixi a ella i en parlen amb orgull de mare, sobretot pel que fa a les arrels feministes i la naturalesa assembleària que en regeixen l'activitat.

El funcionament de l'associació gravita sobre tres eixos: la reivindicació de la dona creadora, l'excel·lència artística i la investigació. Li pregunto a la

Mercè si, després de tres lustres, la situació de la dona ha millorat. La resposta és un no rotund i fins i tot insinua que hi ha hagut una certa involució. Per si de cas, elles es mantenen a l'aguait i m'ensenyen, cofoies, el calendari de la dotzena edició del Novembre Vaca, amb una bateria de propostes escèniques de tota mena: espectacles multidisciplinaris que oscil·len entre la dansa, el clown, els contes i el cabaret. Aquest és un dels tres grans certàmens anuals (juntament amb el Primavera Vaca i la Bonnescènica) al voltant dels quals s'articula la feina de l'entitat.

En tota reivindicació, la semàntica hi juga un paper clau.

La Laura posa èmfasi en paraules com alletar, viver, heterogeneïtat, teixir, força, generositat o autoexigència. Insisteixen en el seu paper: Vaca no produeix espectacles, sinó que treballa per condicionar-los; els nodreix d'artistes, de presència, de passió. Així doncs, fora del circuit empresarial, exploren altres àmbits: tallers, *work in progress* i lectures dramatitzades. Per combatre l'anèmia pressupostària, busquen complicitats internacionals i, alhora, treballen l'esfera local. Tan aviat podeu trobar-les en plena *performance* psicodèlica en un hangar com recitant rondalles en una cafeteria del Raval.

La seva raó de ser rau en la proposta d'una mirada inequívocament femenina i netament eclèctica. No renuncien a res i tan aviat recorren a Rodoreda per explicar les ferides de la guerra com a índies i veneçolanes anònimes per descobrir realitats llunyanes. I els homes, amb tot això, on paren? Hi són, però en papers secundaris i mai a la direcció. Aquesta és una de les premisses per dotar les dones del màxim protagonisme possible i compensar, així, el desequilibri quantitatiu. Més enllà d'això, amb les subvencions en quarantena i sense seu fixa, ara mateix, l'únic objectiu és la supervivència. Una cinquantena de sòcies fixes i una bona pila de *vacamigues* vetllen per la salut de la criatura. Potser arribarà el dia en què les lleis sobre la paritat quedaran obsoletes i ningú no s'haurà d'esgargamellar reclamant quotes femenines aquí i allà esgrimint estadístiques. Potser. Mentrestant, l'existència de baluards de dignitat i de coratge com el Projecte Vaca tenen plena legitimitat i vigència. Elles recullen la tradició de tantes altres lluitadores que, com la poeta, van fer del seu tèrbol atzur una autèntica divisa.

Novembre Vaca

Organitzat pel Projecte Vaca
Diversos espais i teatres de Barcelona
Fins al 1 de desembre
Més info:
www.projectevaca.com

Jaume Serra Fontelles
El duende del maquis
Jesús Martínez Maluenda
No va protagonitzar cap acció, però va fer possibles moltes. Un dels millors guies de muntanya, company de Faceries, Sabaté, Massana i Caracremada
ISBN 978-84-92559-42-8 | 160 pàgs. | 13 €

editorial • distribuidora • llibreria web
www.viruseditorial.net # www.viruslibreria.net **virus**

, expressions

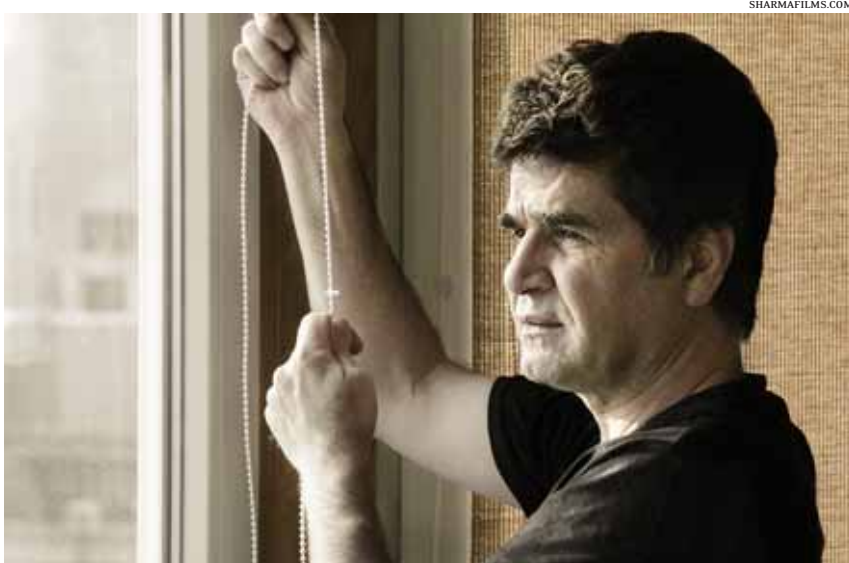
Retrat clandestí d'una angoixa

El realitzador iranià Jafar Panahi ('El círculo') va desafiar la prohibició de rodar amb 'Esto no es una película'

Ignasi Frnach
expressions@setmanaridirecta.info

Diversos realitzadors iranians han patit les complicacions de treballar en un país on la censura estatal prohibeix la difusió de pel·lícules considerades inadequades. Però poques trajectòries han estat tan condicionades com la de Jafar Panahi: després de debutar en la direcció amb dues obres protagonitzades per nens, tots els seus llargmetratges posteriors han estat prohibits al seu país d'origen. Una dècada de controvèrsies i difusions limitades que va viure un punt d'inflexió quan, l'any 2010, el cineasta va ser condemnat a sis anys de presó i vint anys de prohibició d'escriure i dirigir films.

En plena espera de la ratificació de la sentència, el realitzador va desafiar les autoritats amb una obra rodada a casa seva, *Esto no es una película*, on reflecteix l'angoixa de l'espera. Amb la col·laboració del documentalista Mojtava Mirtahmasb, filma aquesta fantasmagoria de pel·lícules que no són pel·lícules, comenta fragments de creacions prèvies i explica un guió que potser no rodarà mai, escenifi-

SHARMAFILMS.COM

Esto no es una película

(Cameo, 2011)
Directors: Jafar Panahi i Mojtava Mirtahmasb
Durada: 75 minuts

L'any 2010, el cineasta iranià Jafar Panahi va ser condemnat a sis anys de presó i vint anys de prohibició d'escriure i dirigir films

cant-lo ell mateix amb marques al terra que suggereixen parets inexistentes. La pel·lícula no projecta unes ambicions creatives desfermades. Senzillament, retrata el neguit per

una vida congelada i per una trajectòria creativa en perill, amb protestes ciutadanes com a banda sonora de fons. Al final, l'autor surt a l'escala de l'edifici on viu i parla amb un jove que s'encarrega de

recollir les escombraries de la comunitat. Amb aquest nou personatge, Panahi trenca amb el cercle autoreferencial dels minuts previs, en un diàleg aparentment improvisat que no se sap si és un fragment

de realitat, una recreació o una invenció. Un cop fora de la falsa tranquil·litat del seu pis, irromp la vida prohibida, sense ordenar ni pautar. I el film, com no podia ser d'altra manera, acaba.

Holy Motors
(2012) Director i guionista: **Leos Carax.**
Durada: 115 minuts

Deu anys després del seu darrer llargmetratge, l'autor de *Los amantes del Pont-Neuf* proposa una experiència cinematogràfica radical amb *Holy Motors*. Al film, un actor camaleònic interpreta diversos rols (un captaire, un monstre, un vell moribund), una mirada surrealista -plena d'humor marcià- a una modernitat d'aparences i aïllament. La creació artística, la mortalitat humana o els canvis de les relacions interpersonals en l'era d'Internet semblen alguns dels temes suggerits per aquesta obra inclassificable, que també al·ludeix a la crisi econòmica o al burca. Si s'hi ha de trobar algun parentesc, *Holy motors* es pot agermanar amb el David Lynch més radical: aquell que, a *Inland empire*, refusava les rutes narratives clares, incloïa números musicals i feia parlar els conills. Entre situacions difícilment explicables, s'escola molta bellesa estètica i, potser, desesper. I. F.

Hombres de infantería
(Feel Films-Suevia, 1953)
Director: Richard Brooks
Guionista: Millard Kaufman. Durada: 101 minuts

Després de l'esclat propagandístic de la II Guerra Mundial, el cinema nord-americà semblava haver oblidat el seu recel tradicional i individualista vers les autoritats. Aquesta inèrcia *proestablishment* seguia vigent quan el futur realitzador de *A sangre fría*, Richard Brooks, va signar aquesta modesta pel·lícula sobre un sergent que ha de formar reclutes abans que viatgin a Corea. Potser per humanitzar el protagonista, s'empra una subtrama amorosa que no acaba d'explorar amb autenticitat les psicologies torturades dels qui la viuen. Tot i qüestionar els mètodes de l'instructor durant part del metratge, l'obra acaba justificant la seva contundència en temps d'excepcionalitat bèl·lica. Destaquen els intents de dotar de personalitat els soldats de minories ètniques: a poc a poc, se superava un pintoresquisme racista molt present a les ficcions bèl·liques de la dècada anterior. I.F.

LISABO+AMA SAY WE ARE STANDARD
JABIER MUGURUZZA · MIKEL URDANGARIN
DOCTOR DESEO
RUPER ORDORIKA
SOZIEDAD ALKOHOLIKA
LAURORA · ESTE · THE HOT WORK · THE SPARTANS
KIBERU · NORTE APACHE · PEACHY JOKE · QI MAKALA

LAURORA · 26 oct - 20h - Passatge del Born - Concert Prog - Rock - Gratuït
LISABO + AMA SAY · 27 oct - 20:30h - APOLO 1 - Concert Rock
Apertura: 20h - 12h anticipada - 11€ en taquilla Verdia 21 entres: www.barrabarra.eu www.coletelects.com
ETXE · 31 oct - 20h - Euskal Etxea - Concert Prog - Rock - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
THE HOT WORK · 02 nov - 20h - Euskal Etxea Concert Jazz - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
TRINIFOTEOA · 03 nov - 18h - Cercaviles Carrers de Gràcia
THE SPARTANS · 03 nov - 21h - Fontane - Concert Powerpop
KIBERU · 09 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Folk - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
WE ARE STANDARD · 30 nov - 21h - BBOB - Concert Electrònica / Indie / Rock - Apertura: 20:30h - 13 € www.barrabarra.eu
JABIER MUGURUZZA · 10 nov - 20h - Biblioteca Teatre Sala/Hospital - Concerts - Organitzat per Festival Aitzokas 1€ - www.coletelects.com
RUPER ORDORIKA · 16 nov - 22h - CA7 - Concert Folk - Rock - Apertura: 21:30h - 10€ anticipada - 13€ en taquilla www.barrabarra.eu
NORTE APACHE · 17 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Hip Hop - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
MIKEL URDANGARIN · 22 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Cantautor - 3€ anticipada - 10€ en taquilla www.barrabarra.eu
DOCTOR DESEO · 23 nov - 21h - Ruzmatxatz 2 - Concert Rock - Apertura: 20:30h - 13€ anticipada - 18€ en taquilla www.barrabarra.eu
PEACHY JOKE · 24 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Rock - 3€ anticipada - 7€ en taquilla www.barrabarra.eu
SOZIEDAD ALKOHOLIKA · 30 nov - 21:30h - APOLO 1 - Hardcore / Metal / Punk - Apertura: 21h - 13€ anticipada - 18€ en taquilla Verdia 21 entres: www.barrabarra.eu www.coletelects.com
QI MAKALA · 01 des - 20h - Euskal Etxea - (D) - Gratuït

DESCOMPTES SOCIS/OBRES
EUSKAL ETXEA I FRISC
CONSULTEU WWW.EUSKONA.COM

euskal etxea
barcelona

Centre Cultural
(Arc de Sant Vicens 4/1)
Restaurat
(Plaça Montcada 1-3 |
BORN - BARCELONA
www.euskal-etxea.cat
blog.euskal-etxea.cat
tel.933.102.200
EuskalEtxea@euskal-etxea.com

MÚSICA

Allà on viu Pau Vallvé

El dotzè treball de l'artista barceloní ens endinsa en un món ple d'harmonies i algun crescendo 'politicoinstrumental'

IRENA VISA

El joc de veus i la contundència rítmica són presents en tot el nou treball del músic i productor Pau Vallvé

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Pau Vallvé ja havia deixat el llindar elevat amb *2010* (Amniòtic Rècords, 2011), carregava al llom anys de treball com a compositor i productor musical i projectes més o menys excèntrics com *ü.ma* o Estanislau Verdet, però, en aquell moment, el de Barcelona encetava una etapa més personal, de creació, producció i interpretació totalment individual, amb un disc on plasmarava les emocions, aprenentatges i vivències de l'any que dona títol al disc.

Després d'un any de gira de presentació d'este *2010*, després d'haver acompanyat com a bateria el *Magnòlia* de Maria Coma i després d'haver produït altres artistes amb el seu segell discogràfic Amniòtic Rècords -com *L'aigua del rierol*, de Ferran Palau-, Vallvé presenta un nou treball, *De bosc*. Un títol i un concepte molt coherents amb un dels imaginaris que evoca la seua música: lluny dels que, durant anys, han quasi monopolitzat l'escena de casa nostra, els referents semblen anar més cap al nord d'Europa que no cap al món català i anglosaxó. Escoltant Pau

Vallvé, s'intuïxen Radiohead o Björk i es fa més fàcil imaginar-lo acompanyant un conte dels Grimm o corrent enmig de la muntanya en un clip de Sigur Rós que no a Woodstock o a l'Acampada Jove.

Fet i fet, *De bosc* és una continuació molt coherent de *2010*. Vallvé presenta un disc delicat, quasi hermètic, també molt ben arranjat. Amb un joc de veus i una contundència rítmica presents en tot el disc (Vallvé és bateria i es nota), *De bosc* és un disc que, anímicament, fa saltar entre llums i ombres. El títol del disc ("a casa sempre ho hem fet servir per descriure algú poc amant de les multituds, que tendeix a anar a la seva, al seu ritme... a fer les coses amb dedicació i en solitud", explica), la lletra de cançons com "El temps posa les coses al seu lloc" o "Un gran riu de fang" i el tòpic de l'artista amb poc interès a socialitzar-se podrien fer pensar en una obra més aviat fosca, un Bonnie Prince Billy descountrytzat, tribal i a la catalana. Però l'escolta atenta del disc i de declaracions d'intencions com "Jo només faig el que puc", l'atmosfera de peces com "Tots som molt millors", el crescendo *politicoinstrumental* de "Vaga general" o la programàtica

"De bosc II" demostren que va molt més enllà.

En este segon disc -dotzè si tenim en compte tota la seua trajectòria-, Pau Vallvé ens invita a aventurar-nos en un bosc d'harmonies dolces i bombos, d'arrels, humitat, veus que es desdoblen i guitarres rítmiques. Són cançons, en definitiva, que s'haurien pogut encabir perfectament en alguna versió de *Where the wild things are*. I, amb el bosc de Vallvé, passa exactament el mateix que amb el mític conte de Sendak: val la pena endinsar-s'hi.

De bosc

Pau Vallvé
Amniòtic Rècords, 2012
Per escoltar el disc:
www.pauvallve.com

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Bugada i igualtat

ORIOI CLAVERA

Ignasi Morgades

D'acord amb la mítica del treball, la indústria i l'agricultura han estat clarament dominants. Hi ha una sèrie d'activitats subalternes, però, que han estat -i tornen a ser- la manifestació de la desigualtat més ferotge. No obstant això, resten oblidades en l'ideari col·lectiu i patrimonial, destinades a l'ostracisme de museus etnològics com a anècdota d'un passat llunyà.

Sembla que les històries de les àvies fent la bugada, havent de trencar el glaç, gelant-se les mans i picant fins a deixar la roba impecable (tasques que, sovint, els han deixat seqüeles físiques) passin desapercubudes davant les aventures de la classe obrera. Aquesta amnèsia comuna fa que tampoc reconeguem els safareigs de titularitat pública i d'accés col·lectiu -la majoria dels quals han estat destruïts com a elements de poc valor- com un dels primers equipaments exigits per les classes populars ja des del segle XIX, com ho seria avui un hospital.

Durant bona part del segle XX, tenir rentadora era un signe d'estatus elevat i només el boom econòmic va permetre individualitzar l'acte de rentar roba. Les bugaderies es

mantenien com un sector econòmic marginal destinat a l'hostaleria o els passavolants. Únicament algunes cooperatives d'habitatge contemplaven, estranyament, la seva dimensió col·lectiva destinant-hi espais comunitaris.

Avui dia -i sense que mai hagi deixat de ser així- encara ens trobem que els elements per fer la bugada són un factor de desigualtat social. Disposar de màquina de rentar és un element diferenciador del nivell de vida; l'estudiantat, les persones immigrants, la gent gran amb rendes baixes, les aturades o la gent expulsada de casa seva són sectors que demostren aquest fet. D'altra banda, en l'àmbit domèstic, la bugada continua sent una d'aquelles activitats que perpetuen la divisió sexual del treball, una funció relegada a les dones i a la qual els homes només accedeixen en cas de viure sols o mentre comparteixen pis.

En moments de transformació com l'actual, contemplar de nou la dimensió comunitària de la quotidianitat pot ser una eina a tenir en compte per superar desigualtats econòmiques i de gènere i un punt de reflexió dels programes d'habitatge i de dinamització econòmica i dels corrents arquitectònics contemporanis.

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 21 de novembre
Presentació del projecte comunitari de l'Antic Teatre
 18h Antic Teatre. C. Verdguer i Callís, 12. Durant la presentació, es podran veure els treballs fets durant el taller de dansa i moviment amb la gent gran del barri de Sant Pere. També es mostraran entrevistes i material audiovisual en relació a la recuperació de la memòria històrica del barri i de l'espai de l'Antic Teatre.
 Organitza: Antic Teatre

Dimecres 21 de novembre
Cultura lliure i nous models sostenibles de creativitat a l'era digital
 18:30h Centre cívic El Sortidor.
 Introducció a càrrec de Simona Levi de l'FCForum i X.net. *Manual d'ús de la Creativitat Sostenible*. Estratègies innovadores capaces de defensar i ampliar l'àmbit en què la creativitat humana i el coneixement poden prosperar lliurement i de forma sostenible. Taula Rodona amb Marc Sempere, de Compartir dóna gustet i l'Arròs movie. *La cultura tradicional amb les noves possibilitats de producció i distribució de les noves tecnologies*. Enric Senabre de Goteo. Plataforma de micromecenatge per projectes socials i culturals, *crowdfunding*. Pere Rusiñol, de Mongolia i Alternatives econòmiques. *Nous models de gestió de mitjans de comunicació de base cooperativa i sense dependència del mercat*. Artíbarri. Centre de recursos i xarxa que promou el desenvolupament de projectes artístics d'acció comunitària. Posarem en comú i debatrem sobre les possibilitats i eines de transmissió i accés a l'art, la cultura i al coneixement a l'era digital i compartirem visions sobre els camins

Jornades d'intercanvi 'Sabers i resistències davant les crisis globals'

BARCELONA, 21, 22 i 23 de novembre

L'objectiu d'aquestes jornades és posar en comú dos tipus d'experiències, les dels pobles indígenes -explicades per ells mateixos- i les dels actuals moviments socials de Catalunya per fomentar un intercanvi real amb la participació activa del públic. Quan els discursos de la modernitat, el progrés i el domini il·limitat de la natura i els éssers humans s'han esgotat i un altre món s'expressa a les places i els carrers del globus, escoltar i debatre els coneixements que sorgeixen de les pràctiques socials i polítiques de diversos moviments és una bona oportunitat per cercar nous horitzons i teixir llaços de solidaritat entre els pobles.

Programa: Dimecres 21 16h Presentació de les jornades. 16:30h *Les crisis globals d'avui i les seves implicacions al Sud i al Nord*, a càrrec de Jesús Chávez, Consejero Mayor del Consejo Regional Indígena del Cauca (CRIC) i Josep Manel Busqueta, seminari d'Economia Crítica Taifa. 19h *Autonomia, dret propi i estats plurinacionals*, a càrrec de Willington Guetio (Asociación de Cabildos Indígenas del Norte del Cauca, ACIN) i Anna Gabriel i Sabatè, professora d'Història del Dret a la UAB. Dijous 22 16h *Crisi ambiental: ETN, defensa dels béns comuns i globalització de les resistències*, a càrrec de Jesús Chávez, Marc Gabaldà (col·lectiu Repsol Mata) 18:30h *Crisi del model de desenvolupament econòmic i alternatives: del Sumak kawsay al decreixement*, a càrrec de Gabriel Bisbicus (Unidad del Pueblo Awá, UNIPA) i Joan Martínez Alier (Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals de la UAB) divendres 23 16h *El paper de les dones en la construcció de sabers i resistències*, a càrrec de Maria Ovidia Palechor (líder del poble Yanakuna i Moviment de Dones Indígenes) i Joana G. Grenzner (Assemblea Feministes indignades). 18:30h *La resistència a la violència i la construcció de pau al conflicte armat de Colòmbia*, a càrrec de Marta Cecilia Tunubala (ACIN), Gabriel Bisbicus (UNIPA), Maria Ovidia Palechor (poble Yanakuna), Jesús Chávez (CRIC). 23:30h Cloenda de les jornades amb tots els representants indígenes. Organitza: Observatorioadpi i Col·lectiu Maloka

Tota la info: www.observatorioadpi.org

que s'obren cap a noves formes de benefici dins el sector creatiu. També parlarem dels valors de la cultura lliure i compartida. El dijous 29 de novembre continuarem parlant de cultura en una segona sessió al Mercat de les Flors. Organitza: CooperaSec. Més informació: www.cooperasec.wordpress.com

Divendres 23 de novembre
Presentació del llibre: "Funda Sobaquera"
 19h La Llibertaria
 C. Torrent de l'Olla amb Siracusa
 Lectura poètica de l'autor Orlando Guillén. Presentarà l'acte Núria Martínez Vermís. Organitza: Llibreria Aldarull i La Llibertària Espai Cultural

Divendres 23 de novembre
Pellicotail: 'Vampiros en La Habana'
 20h Ateneu Llibertari del Palomar
 C. Coroleu, 82. Hi haurà cóctel *Vampiso!*

Dissabte 24 de novembre
Taller: 'Vine a Cultivar-te!'
 11h Hort del Xino
 C. Reina Amàlia, 11. Taller de fabricació de taules de cultiu conduït per Blue Planet. Organitza: L'Hort del Xino
 Més informació: hortedelxino@gmail.com i www.associacionblueplanet.org

Dissabte 24 de novembre
Passi del DVD: 'Lluís M. Xirinacs, Vers una mentalitat global, 29 d'abril de 1993'
 11h Seu de la Fundació Randa
 Rambla de Badal, 121, 1r. Organitza: Fundació Randa. Més informació: www.xirinacs.cat i www.xirinacs.org

Dissabte 24 de novembre
Autonomia vs. Heteronomia: debat sobre el text Sols el poble salva el poble.
 17:45h Banc expropiat de Gràcia
 Travessera de Gràcia, 181. Organitza: Reflexions per a l'emancipació amb la col·laboració de la Universitat Indignada

Dimarts 27 de novembre
Trobada Casc Antic: 'Món Indígena Colombià. Altres maneres de viure, relacionar-se i lluitar'
 19:30h Equipament Comunitari del Forat de la Vergonya.
 C. Sant Pere més Baix, 70. Es tracta d'una trobada per intercanviar experiències, sabers i estratègies amb les nostres comunitats: el *buen vivir*, la *minga*, projectes cooperatius, decreixement, bancs de temps, xarxes de suport mutu...
 Organitza: AV Case Antic

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **grups per ocupar bucs d'assaig** a l'Ateneu de Vallcarca de Barcelona. apvallcarca@hotmail.com o bé 93 124 99 33 (preguntar per Jordi)

S'intercanvien **jocs d'aquells que teníem de menudes**: cromos de picar, gomes de saltar, etc. festivaldejocs@gmail.com

Al *Contrainfos* de La Tele.cat, **necessitem alguna persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA** busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de Tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia**: tantra.cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: soniaratera@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 22

Un front desgastat creuarà de ponent a llevant. Quatre gotes al pla de Lleida i núvols i clars a la resta.

DIVENDRES 23

Petita falca anticiclònica farà pujar els termòmetres. Ambient assolellat en general. Boires i boirines a les comarques interiors.

DISSABTE 24

Núvols alts i mitjans a la tarda. Un dia molt apropiat per activitats a l'aire lliure. Ambient primaveral a les hores centrals.

DIUMENGE 25

Un front més actiu deixarà ruixats febles i obrirà les portes a una contundent entrada d'aire fred provinent del nord d'Europa.

DILLUNS 26

Es trencarà la nuvolositat. Els termòmetres cauran en picat. La neu arribarà amb força a les comarques del Pirineu de Lleida.

DIMARTS 27

Ruixats i tempestes a molts punts del nord-est, amb una cota de neu de 600 metres. L'hivern es farà sentir arreu.

BURJASSOT

Divendres 23 de novembre
Presentació de documental
 19:30h Ca Bassot. C. Pablo Iglesias, 49. Amb la membres de la CTA de l'Argentina i del grup de suport de Barcelona, es visualitzarà el material audiovisual sobre el maltractament i la violència de gènere. Organitza: Arran, Ca Bassot, COS

CERVERA

Dissabte 24 de novembre
Trobada i debat: 'Conseqüències de les prospeccions d'hidrocarburs. No a la fractura hidràulica! (fracking)'
 11h Sala la Pèrgola. Rambla Lluís Sanpere, 22. Trobada d'entitats, col·lectius i persones interessades per parlar i oposar-nos als projectes de prospecció d'hidrocarburs a Catalunya pel sistema de fractura hidràulica (Fracking). Introducció: *Què és el 'fracking' i què són els projectes Darwin i Leonardo*. Presentació d'entitats contràries al fracking. Definició d'objectius i constitució de la plataforma antifracking de Catalunya. Mètode de treball i calendari. Comunicació a la premsa i a la societat civil. Es prega confirmació d'assistència. Organitza: Fòrum l'Espitllera, Grup per a la Defensa del Medi Natural de la Segarra i Grup de Defensa del Ter. Més informació: www.gdter.org, www.espitllera.cat, www.ecologistesdelasegarra.org

GRANOLLERS

Dijous 22 de novembre
Xerrada i debat: 'El CENU: El primer ensenyament públic a Catalunya'
 19h Anònims, Menjars i Pensars...

Quart congrés de les microONG**BARCELONA, 23 i 24 de novembre**

El congrés de les microONG és un espai de trobada i aprenentatge on poden assistir entitats sense ànim de lucre de tot l'Estat Espanyol. Programa: Divendres 23: 15:30h Arribada i acreditacions. 16h Paraules de benvinguda i presentació dels resultats de l'*Estudi sobre finançament d'ONG's i tendències de futur*, a càrrec de J.L. Montes, fundador i director de *Wikihappiness*. 17h Presentació del cas d'estudi *Sonrisas de Bombay*, a càrrec de Jaume Sanllorente (fundador i director de Sonrisas de Bombay) i de Santiago Álvarez de Mon, professor ordinari de direcció de persones a les organitzacions de l'IESE. Dissabte 24: 9:30h Arribada i acreditacions. 10h Lideratge en moments crítics, a càrrec d'Albert Bosch, aventurer i emprenedor. 11h *La proposta de valor. Per què escollir el meu projecte?* A càrrec de Javier Rueda, Viventia. 12h Espai de conversa i sinergia. 12:45h Fonaments i valors dels castells, a càrrec de David Clavera, cap de colla dels Castellers de Castelldefels. Actuació Castellera. 14h Dinar. 16:15h Debat sobre la visió del tercer sector, futur, paper del fòrum de les microONG. 17:45h Paraules de comiat.

Tot el programa: <http://www.wikihappiness.com/>

C. Miquel Ricomà, 57. Amb Emili Cortavitarre, del Sindicat d'Ensenyament de la CGT. Organitza: Anònims, Menjars i Pensars... i Casal del Mestre del Vallès Oriental

Dissabte 24 de novembre
Presentació del llibre de poesia 'El corazón partiéndome las Costillas'
 19h Anònims, Menjars i Pensars...
 C. Miquel Ricomà, 57. Amb l'autor del llibre Saül Corona. Organitza: Anònims, Menjars i Pensars...

MONTCADA I REIXAC

Dissabte 24 de novembre
Xerrada sobre el model sindical de la CTA Argentina

12h Local de la Plataforma Av. Ferran el Catòlic. Passi de dos documentals sobre l'acció i els projectes de la CTA (ocupacions de fàbriques, projectes d'autogestió i creació de clíniques i menjadors socials, d'habitatge propi, etc.).
 19h Al COiP, es farà la mateixa xerrada. Organitza: COS i Sindicat per a l'alliberament de gènere, de classe i nacional dels Països Catalans

MOLINS DE REI

Divendres 23 de novembre
Festa Irreflexiva!
 23h Ateneu Mulei. C. Església, 10. Per gaudir d'unes particulars eleccions, amb uns partits diferents i curiosos,

sense interventors, sense presidents de mesa i on l'únic col·legi electoral no tancarà mentre la festa duri.
 Organitza: Ateneu Mulei
 Més informació: www.mulei.cat

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 24 de novembre
Xerrada informativa: 'Com funciona el sistema electoral?'
 20h a L'Anti. C. Doctor Martí i Julià, 8. Sobre el significat de les diferents opcions de vot i el funcionament electoral a les urnes.
 Organitza: L'Anti

SANTA COLOMA DE GRAMENET

Divendres 23 de novembre
Actuació de Los Bio-Lentos: 'Vols conèixer el veritable Artur Mas?'
 19h Cantonada carrer Major amb Sant Carles. Organitza: Assemblea d'Indignats Gramenet. Més informació: www.indignatsgramenet.org

SUECA

Divendres 23 de novembre
Projecció del documental 'Operació Garzón, contra l'independentisme català'
 19:30h Casa de Cultura C. Mare de Déu, 2. Amb les intervencions d'Antoni Infante, Geroni Salvador, Xavier Tolosana i Ramon Piqué com a encausats i Empar Salvador pel FMPV. Actuació musical amb Carles Enguix. Organitza: Fòrum per la Memòria del País Valencià i Llibertat.cat

Bicifarra 2012**BARCELONA**
30 de novembre

Amb la intenció de reclamar l'espai públic com a propi i amb ganes de combatre el model comercial d'oci i d'oferta cultural vinculada al pensament únic, l'Assemblea de Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar tirarà endavant la convocatòria d'aquest acte històric prohibit pel Districte de Sant Andreu. Ens demanen assistir-hi sobre rodes i disfressades.

20h Karpa de Festes Alternatives (carrer Segre/Sant Adrià).

Convoca: Assemblea de Festes Alternatives Sant Andreu de Palomar

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Dijous 22 de novembre
Esvaïm la cortina de fum!
Construïm la nostra autodeterminació
 19h Plaça Catalunya
 Convoca: Assemblea de Barcelona

Divendres 23 de novembre
Gràcia lluita per l'educació pública i de qualitat!

17h Plaça de la Vila
 Organitza: Assemblea groga de Gràcia / Coordinadora d'AMPES de Gràcia

OLOT
Divendres 23 de novembre
Concentració solidària amb les famílies de Can Ganiveter
 10:30h Davant els jutjats d'Olot
 Organitza: Persones Indignades de la Garrotxa

REUS
Divendres 23 de novembre
Manifestació: 'L'espoli dels serveis públics de Reus perjudica a tothom'
 18:30h. Plaça Prim, Reus.
 Convoca: diverses representants sindicals

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Demetrio Gómez ACTIVISTA GITANO I DEL MOVIMENT LGTBQ

“Ara ens toca a nosaltres contar la nostra història”

Nascut a Tijuana (Mèxic), fill d'una família fraire d'ascendència gitana, Demetrio Gómez ha viscut a València des de xicotet, on ha militat en diversos moviments socials des dels quinze anys. Ha treballat com a formador pel Consell d'Europa i per diverses institucions públiques en diferents projectes interculturals, especialment els referits a la població gitana. Actualment, Gómez condueix el bloc 'Baxtalo' (que vol dir 'afortunat', en romaní), dedicat a la lluita contra la romafòbia i a la recuperació de la memòria històrica del poble gitano.

Miquel Ramos
indirecta@setmanaridirecta.info

En què consisteix el teu activisme tan transversal?

Tot i que el centre del meu activisme és qualsevol aspecte relacionat amb el poble romaní, sempre he entès que la lluita per la diversitat no ha d'estar fragmentada, sinó que totes les minories estem obligades a solidaritzar-nos i a establir fronts de lluita comuns. S'ha de ser coherent, ja que no podem exigir tolerància amb la minoria pròpia i ser intolerants amb les altres. Hem de treballar la nostra autoestima i, per això, cal prendre consciència i conèixer els nostres referents, saber d'on venim, qui som i cap on anem.

S'ha de fer més pedagogia?

En aquest context de crisi, és molt necessari perquè els moviments d'ultradreta utilitzen les minories com a boc expiatori. Cal explicar què és el feixisme, ja que la manca de memòria ens porta a relativitzar-lo i acceptar-lo en el joc democràtic, cosa que és una errada monumental. El nazisme i el feixisme són enemics naturals del poble gitano, que estima la llibertat per damunt de tot i que va perdre el 90% de la població a Europa arran del *Samudaripen*, l'holocaust que va patir durant el nazisme. En romaní, anomenem aquell episodi -que ha trigat molt a ser reconegut- *La Gran Mort*.

És necessària una memòria històrica pròpia?

Com a poble àgraf, la nostra història ha estat al·locrònica, és a dir, ha estat contada per altres, fet que ens ha relegat al paper de subjectes passius observats des del prisma del prejudici i l'estereotip. Precisament per això, cal rescatar referents i construir la nostra pròpia memòria.

Què en desconeixem?

Destacaria les històries de *Mari- net*, secretari general de la CNT a Catalunya durant la Guerra Civil, o d'Helios Gómez, artista romaní anarcocomunista que va crear la capella gitana a la presó Model de Barcelona; sense oblidar la gran tasca de nombroses dones gitanes que van pertànyer a la resistència antifeixista.

“Se'ns ha relegat a subjectes passius observats des del prisma del prejudici i l'estereotip”

Quins reptes actuals té la comunitat romaní?

Per pura coherència, hem de ser respectuosos amb la diferència per no incórrer en allò que hem patit com a poble al llarg de la història. El col·lectiu LGTBQ ha estat injuriat, ocultat i rebutjat fins ara, però això no ha impedit que s'hagin aconseguit alguns èxits. Hem creat la plataforma *Ververipen* (que vol dir *diversitat* en romaní), de la qual sóc promotor i que té l'objectiu de conscienciar pel respecte a la diferència. A banda del paper que exerceix el Fòrum Europeu de Joves Roma (FERYP), des d'on hem elaborat un paquet de recomanacions adreçat a les organitzacions gitanes perquè s'introduisca el tractament positiu de la diversitat interna.

A Europa, governs com el socialista de Francois Hollande han continuat amb les expulsions...

La mediocritat i la intolerància han fet créixer els feixistes i ara vivim una situació similar a la dels anys 30, de resultes de la qual Hi-

STELIOS DIMITRIOU

ter va guanyar les eleccions. Fins i tot la dreta liberal adopta el discurs xenòfob i racista per atraure vots... i això és preocupant. Ho veiem a Txèquia, a Eslovàquia i a Hongria amb els casos recents d'esterilització de dones gitanes,

“Els moviments d'alliberament de la dona romaní creixen gràcies a la seva incorporació al mercat laboral”

de segregació a les escoles i d'atacs indiscriminats contra els poblats romanís, mentre que, a Kosovo, s'han dictat repatriacions forçades de les quals s'ha parlat molt poc. Al marge de la persecució que pateix el nostre col·lectiu a mans

de l'alcalde de Badalona, Xavier García Albiol...

Tot i això, la lluita feminista dins el poble romaní és prou visible?

Queda molt per fer, tot i que els moviments d'alliberament de la dona romaní creixen i maduren gràcies a la seva incorporació al mercat laboral, fet que facilita l'intercanvi més enllà de la seua comunitat i més independència a tots nivells. A més, l'accés a la formació -quatre de cada cinc universitaris gitanos són dones- ha afavorit el seu desenvolupament i la conquesta de llibertats. Tot plegat, gràcies al compromís de Sofia Kovalesky (Suïssa, 1881), la primera dona gitana que va assolir una plaça de professora universitària, i de la poetessa polonesa Papusza, famosa per haver lluitat contra l'analfabetisme dins de la seua comunitat. Som un poble viu i actiu que té moltes coses per aportar a la història comuna.

. LA COLUMNA

La nova transició

Txema Bofill
opinio@setmanaridirecta.info

Haurà una segona transició. Caldria no repetir els errors de la primera. En la primera, els franquistes, entre ells els assassins com Fraga Iribarne, es van fer democràtics, recaptant les ànsies del poble de democràcia, de llibertat, d'amnistia i d'estatut d'autonomia i van seguir gaudint de tots els poders, gràcies a pactes, al control i a la propaganda mediàtica, al finançament milionari dels partits encarregats de fer la transició (conservadors i socialdemòcrates). No es va desmantellar l'aparell franquista i així estem com estem. Ara, de cop, CiU esdevé independentista, liderant i fent seva la voluntat del poble d'independència, i proment als amos que farà una transició on tot seguirà igual, els amos seguiran sent amos, els privilegis i les riqueses del gran capital seguiran igual de protegides i, inclús, millor gestionades, i que ell continuarà durant els pròxims quatre anys imposant el model neoliberal d'escañar i espremer el poble tant com es pugui.

De cop, CiU esdevé independentista, liderant i fent seva la voluntat del poble

Qui són els amos? Són els que ha visitat Mas: les cambres patronals, les ambaixades i els mitjans de comunicació públics i privats, en especial *La Vanguardia*. Les promeses d'en Mas de fidelitat i submissió són per als mercats -que complirà, ja que són els amos-, els que li financen la campanya. Després, podrà gaudir de la presidència de qualsevol empresa multinacional, segons les privatitzacions que apliqui durant el seu mandat. Recordem que les privatitzacions són sinònim d'espoli de béns públics duta a terme per polítics corruptes. Tinc ganes d'anar a votar perquè a Mas li surti el tir per la culata. Vull que aquesta transició no sigui tan potinera com la primera. El pacte contra natura que es va fer amb el Borbó, ara es pensa repetir amb el príncep, que donarà àmplia autonomia a Catalunya, i serem súbdits d'un regne federal.